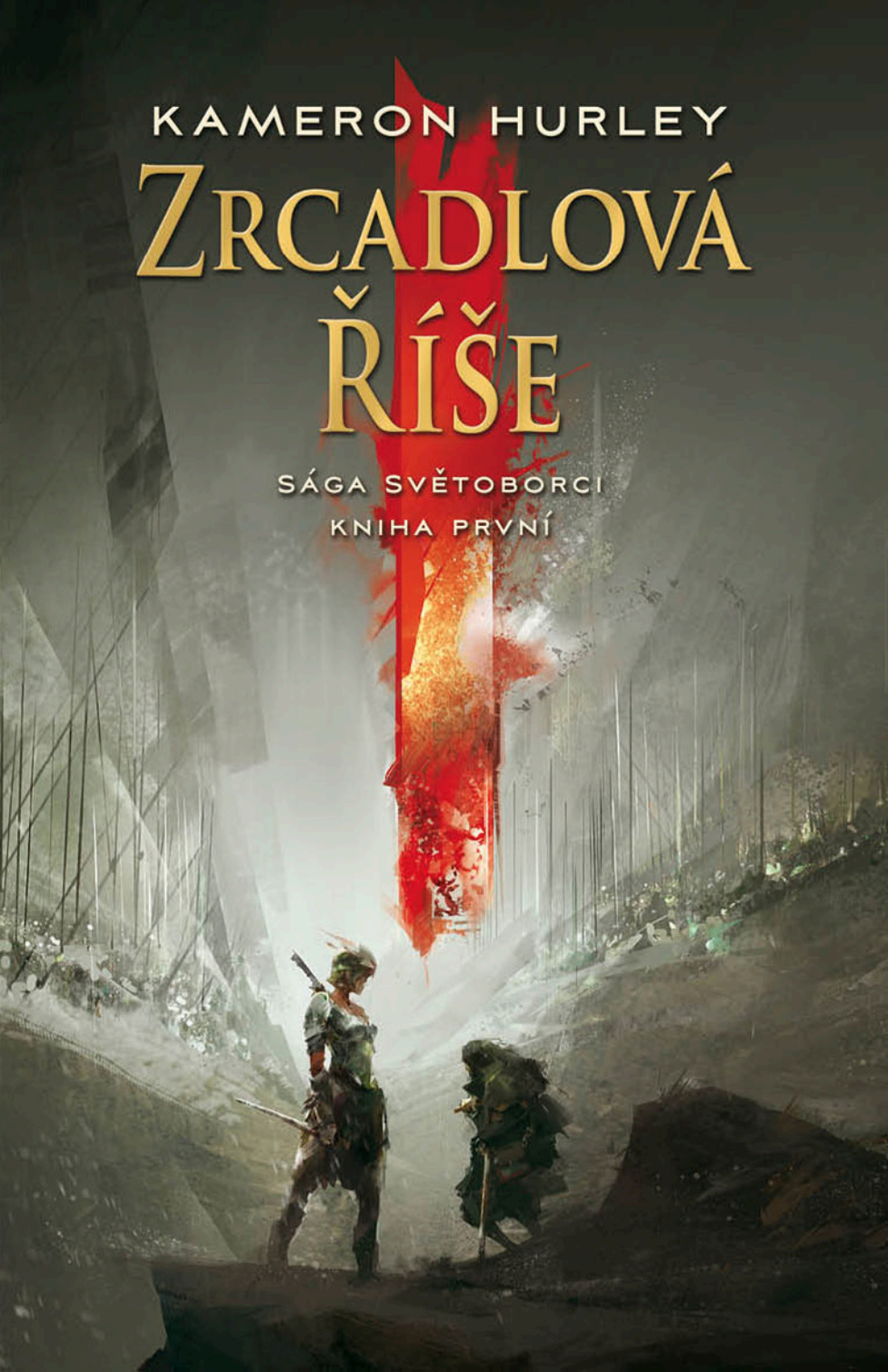




KAMERON HURLEY

ZRCADLOVÁ ŘÍŠE

SÁGA SVĚTOBORCI
KNIHA PRVNÍ



KAMERON HURLEY

Zrcadlová říše

SÁGA SVĚTOBORCI

KNIHA PRVNÍ

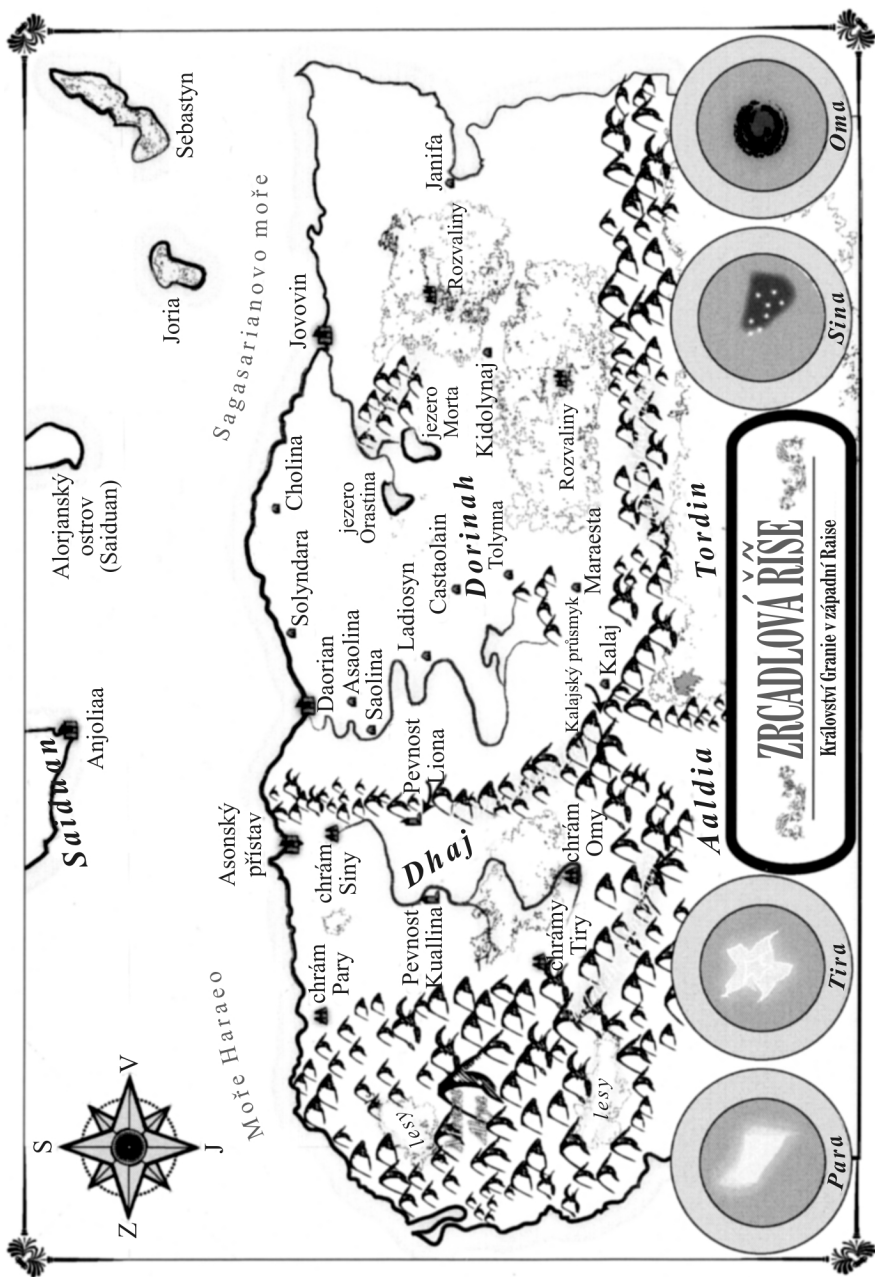
TALPRESS

Copyright © Kameron Hurley 2014
Map by Steff Worthington
Translation © Ondřej Kronich 2016
Cover by Richard Anderson

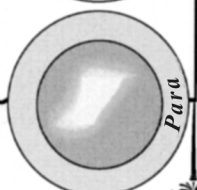
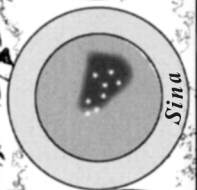
Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-635-6 (pdf)

*Pro Rennyho, Heidi a Ryana:
zloděje, královnu, šaška.*



ZRCADLOVÁ ŘÍŠE
Království Granie v západní Ráise



„Naše stíny si nosíme s sebou.“

Dhajska moudrost

PROLOG

Když byly Lilii čtyři roky, její matka naplnila mělkou misku její krví a dala ji vypít divokým kancům, kteří střežili trnitý plot.

„Trnitý plot nemůže nic překročit,“ řekla Liliina matka, zatímco vylévala krev na hladový, pokroucený plot. Kanci na druhé straně krev slízávali. Lilii se líbily žluté oči kanců a jejich svraštělé, hlenem pokryté čenichy. Připomínaly jí hladové děti. Trnitý plot zadržoval na druhé straně zpola vnímající kráčeající stromy a tlupy domobrany, které občas vylezly od rozbouřeného zálivu, který se tiskl k úpatí útesů. Útesy a plot je měl ochraňovat věčně. Její matka byla čarodějka krve a nikdy o svých schopnostech nepochybovala. *Když nějakou věc nakrmíš dostatečným množstvím krve*, říkala její matka, *bude dělat, cokoliv po ní budeš chtít*.

Lilie přejela po jizvách na matčiných pažích i po svých vlastních, a uvěřila jí.

Až do dne, kdy plot cosi překročilo.

Podzim byl na svém vrcholu a padalo listí. Lilie seděla na nízkém, vybledlém výběžku, z něhož měla výhled na jedovatou směs levandulových máků a sloního břechťanu, která zarůstala planinu mezi její vesnicí a trnitým plotem. Vzduchem vířilo moře barevných listů. Lilie byla oblečena do otrhaného oděvu z bílých listů kostěného stromu a předstírala, že je dhajská hrdinka Faith Ahya. Hrála si sama, tváře si otírala o květy pampelišek a dělala, že dokáže létat. Její matka nenáviděla, když hrála tuto hru, protože to znamenalo, že vylezla na výběžek a seskočila z něj na zem,

s pažemi rozpřaženými, a přitom s každým skokem doufala, že ji nějaký mocný vítr vynese do oblak.

Bledě zelené světlo satelitu jménem Tira zalévalo svět leskle smaragdovým jase. Širá obloha byla jasným jantarovým přelivem. Byla to jediná barva oblohy, kterou Lilie znala. Tira, dárkyně života, byla na vzestupu tak dlouho, jak si jen pamatovala.

Lilie se znovu vydrápala na vrchol výběžku a roztáhla paže. Tentokrát ji vítr už jistojistě odnese. Jak se připravovala na skok, uviděla, jak se na druhé straně planiny rozechvěly stromy. Ztuhla. Mezi ní a stromy stál trnitý plot. Ať se tam pohnulo cokoliv, ona byla odhodlaná tomu čelit s hlavou vztyčenou.

Z baldachýnu stromů vyskákala vlna chlupatých šedých poleťuchů. Roztáhli své pavoukovité končetiny a snesli se dolů na makové pole – byly jich tucty. Tvorové s velkýma očima se k ní dlouhými skoky blížili, načež se začali vrhat na trnitý plot. Nejdřív jeden, pak dva, šest, osm, dvanáct. Probodání hladovými ostny.

Lilie vyjekla a sklouzla z výběžku dolů. Úponky ohrady se ovíjely kolem chvějících se těl poletuchů. Vyrasila vpřed v zoufalém pokusu je osvobodit.

„Vezmi si mě, vezmi si mě!“ křičela na plot a rozpřahovala své zjizvené paže. „Je nech jít.“ Zakopla a spadla do makového pole.

Z lesa se mocně ozval funivý, praskavý zvuk. Lilie vystrčila hlavu nad makové hlavičky. Z lesa se vynořili obrovští bílí medvědi s nepravidelnou černou hřívou. Z masivních mord plných zubů jim plandaly rozeklané jazyky. Jejich jezdcí měli na sobě chitinózní rudo-jantarové brnění a jako zbraně měli zeleně zářící borověčnickové větve, které byly prodchnuty mocí Tiry. Lilie znala tyto zbraně velmi dobře – její matka je používala k zabíjení rosomáků a kráčejících stromů.

Oddíly domobrany vyslané Dhajci z údolí, aby nabraly lidi pro jejich velkou válku, nosily tyto zbraně také. Lilie slyšela temné příběhy o dětech odtáhnutých během noci. Strach z toho, že by byla odvečtená, aby se přidala k hrozivé armádě, ji přemohl, a ona se začala dusit vzlyky. Vydrápala se zpátky do stínů kamenného výběžku. *Jsem hrozná poseroutka, pomyslela si. Teď to bude vědět každý.*

Jezdci se řítili k trnitému plotu a cestou zadupávali umírající poletuchy. Když dorazili k plotu, pozvedli zbraně a plot posekali tak snadno, jako by to byly mladé tulipány. Lilie se snažila zůstat potichu. Jestli tihle lidé dokážou překročit plot, dokážou cokoliv, a to jí děsilo víc než vidina, že bude považovaná za zbabělce.

Prohnali se kolem Liliina kamenného výčnělku a zamířili pryč – k vypínající se mase síťoviny, která jako v kokonu obepínala stromy kolem vesnice a chránila ji před hemžícími se polovědomými rostlinami, které bloumaly lesem.

Lilie uchopila uvolněný kámen u své nohy a rozběhla se za nimi. Možná se s nimi nemohla střetnout tváří v tvář, ale rozhodně nebudou čekat, že jim vpadne do zad.

Nebyla si jistá, kdy si poprvé všimla toho kouře, ale ve chvíli, kdy doběhla k potoku ohraničujícímu okraj vesnice a lapala po dechu, ucítila, jak ji ten kouř dusí. Obrovské jazyky plamene pohlcovaly kokonovitý povlak nad ní, čímž vystavovaly vesnici nebezpečstvím, která číhala v lese.

Doklopýtala do středu kruhovitě vesnice. Nalezla vřeštící zmatek. Kouř měl hořkou pachuť. Rozběhla se k pozemku své matky, mohutnému ovinutému kokonu, který visel z břízy na opačném konci vesnice.

Ze závoju kouře se vynořil medvěd.

Lilie vyjekla a sevřela kámen jako nějaký ochranný talisman. Jezdkyně na medvědovi měla vytaženou zbraň, která zářila zeleně a krvavě, jílec vylézal z temného semene vloženého do jejího zápěstí. Jezdkyně neměla na hlavě helmu, takže Lilie mohla vidět její tvář. Byla to skutečně jedna z Dhajek z údolí, taková, o kterých jí matka říkala, aby se držela daleko, daleko od nich, i v poklidných dobách.

Lilie zůstala stát na místě. Pozvedla kámen. Její matka ji naučila, jak vyléčit stovku různých zranění a nemocí a jak třesením vysvobodit oběť z kostěného stromu, ale nikdo ji nikdy nenaučil, jak se prát. Nechtěla se připojit k armádě.

Medvěd na ni zavrčel. Jezdkyně se zasmála.

„Li!“ Hlas její matky.

Lilie mrštila kamenem a minula. Vzduch začal být těžký. Na ja-

zyku ucítla měď. Ohlédla se za sebe. Za ní stála její matka, paže zvednuté.

Z holé země mezi Lilií a jezdčyní vyrazil oslepující strom, který Lilií zvedl do vzduchu. Oslepující strom rozvinul své keříčkovité větve a vystříkl silný déšť kyseliny, jakousi rosu, která rozežírala kůži, vlasy a stejně tak i brnění. Ulpěl na jezdčyni a jejím jízdním medvědovi – a rozstříkl se po Liliině pravém chodidle.

Lilie vykřikla a pokusila se kyselinu setřít, zatímco jezdčyně vrískala a házela sebou.

Její matka ji chytila za ruce. „Nedotýkej se toho!“

Z Liliina chodidla se začalo odlupovat maso, což odhalilo krvavé šlachy a bublající, rozleptávající se kost. Kyselina jí znecitlivěla svaly stejně tak efektivně, jako je rozložila. Lem listí kostěného stromu na jejím improvizovaném šatu zasyčel a zadýmal.

Jak Lilie úpěla, její matka jí odtrhla šaty od těla, a zanechala tak na ní jen tenký lněný proužek. Lilie sebou házela. Její zorné pole se vlnilo. Náhle měla lehkou hlavu. *Já umřu*, pomyslela si. *Tolik krve přijde nazmar.*

Její matka ji táhla s sebou, rychle a tiše, zatímco svět kolem nich hořel. Lilie byla omámená, příliš vyděšená, než aby dokázala mluvit. V lepkavé klenbě stromů hořely mohutné kokony, ve kterých žil její lid. Obří sežehlé kusy kokonů padaly na zem v dešti ohně a masa natolik zničujícím, že vše nabralo neskutečnou auru snu. Ženy prchaly podrostem, oděny ve zcumlaných zelených slavnostních šatech určených pro Oslavu sestupu Tiry. Dnes večer se mělo oslavovat. Krvavničková polévka. Plněné můry. Tanec. Ale to vše bylo pryč, vše bylo v troskách.

Když dorazily na druhý konec planoucí vesnice, její matka kopnutím rozevřela odpadlý nedospělý kokon.

„Schovej se tady,“ řekla jí matka. „Jako chňapavá fialka.“

Lilie se nasoukala dovnitř. Kůže její matky byla zvlhlá potem a krví, přestože Lilie netušila, odkud se ta krev vzala. Když se Lilie otočila a podívala se z kokonu ven, matka jí vtiskla cosi do měkké kůže zápěstí a zamumlala modlitbu k Tiře. Lilie uviděla rudý úponěk vypálený do jejího vlastního masa: trojlístek se stočeným stonkem.

„To tě přivede zpátky ke mně,“ řekla jí matka. „Vrať se ke mně.“
„Já se vrátím,“ řekla Lilie. „Slibuju, že se vrátím. Prosím, neodcházej!“

„Najdeš mě,“ řekla matka a tleskla rukama. Porušená struktura kokonu se zacelila.

„Slibuju, mami. Neopouštěj mě.“

Lilie opřela tvář o okraj kokonu, kde si nějaký hmyz dal tu práci a vykousal otvor. Viděla, jak její matka stojí před tuctem jezdkyň, které měly na sobě chitinózní karmínovou zbroj. Seděly pevně na svých mohutných medvědech. Žluté oči medvědů se leskly. Vůdčí jezdkyň vyrazila vpřed; byla to přísně vyhlízející žena se snědou tváří a širokou čelistí.

Lilie znehybněla jako had. Přiložila si ruce k ústům ze strachu, že vykřikne, a prozradí tak svou matku.

„Kde je?“ zeptala se jezdkyň.

„Pryč, Kaj,“ řekla Liliina matka.

„Lžeš.“ Kajina zbraň se jí vyplazila ze zápěstí, borovčnick délky provazu, který vydával slabé zelenkavé světlo. „Nemáš dost krve na to, abys vyčarovala bránu.“

„Teď už mám,“ řekla Liliina matka.

Lilie cítila, jak vzduch houstne, jako by na ni dosedala váha celého světa. Zavřela oči a přiložila si ruce k uším. Těžký vzduch znamenal, že někdo přivolával sílu Tiry k přeměně podoby věcí. Ale zakrytí uší nepotlačilo onen vřískot.

Zem se zachvěla. Když Lilie otevřela oči, stála nad ní matka, pokrytá od hlavy k patě krví. Trhnutím rozevřela kokon a vzala Lilií do náručí.

„Věděla jsem, že mě neopustíš,“ řekla Lilie.

Ale Lilie spatřila něco za matčinými rameny. Čtyři kroky za ní se matérií lesa zavlnil temný, potrhaný stín, jako by nějaká obrovská šelma vyřízla díru v látce, která tvoří oblohu. Mezi černými cáry spatřila Lilie náznaky dalšího lesa, pole černého máku a nějakou obrovitou stavbu v dálce. Tvar dvojitých přesýpacích hodin, které tvořilo světlo sluncí, se tam odrážel od masivní skleněné kupole. Ze světla bolely Lilií oči. Za tím vším uviděla Lilie bledou rudou skvrnu třetího slunce v levandu-

lově prodchnuté modré obloze, v dáli zalité zeleným světlem Tiry.

Lilie zamrkala a zadívala se vzhůru na oblohu nad sebou, na své straně předělu. Uviděla stejná slunce ve tvaru přesýpacích hodin a třetí rudé slunce. Ale obloha na její straně byla jantarová, nikoliv levandulově modrá. A když slunce na její obloze zapadala, obzor se stal zářivým, planoucím karmínem, jako by slunce krvácela. Proč byla obloha na druhé straně jiná?

„Je na čase být statečná,“ řekla její matka. „Pamatuješ, co jsem ti říkala o tom být statečná?“ Postavila Lili na zem a postrčila ji k trhlině ve světě. „Otevřela jsem bránu. Rychle, pospěš si. Přiveď ostatní děti a pak projdu také.“

„Ale mami...“

„Žádné otázky. Buď statečná. Vzpomínáš, co jsem ti říkala o Dhajcích z údolí, a co se stane, jestli přijdou sem, mezi lesní Dhaje? Ted' jdi, Li, než bude moc pozdě a tohle všechno přijde vniveč.“

„Nejsem poseroutka,“ řekla Lilie. Zalily se jí oči slzami. Chtěla se vrhnout matce k nohám. Místo toho si setřela slzy z očí a klopytavě se vydala vpřed.

Propadla skrze vlnící se cáry mezi zrcadlícími se světy a skácela se do pole černých máků pod novou oblohou. Ohlédla se.

Její matka byla obrácená zády k bráně. Kaj stála proti ní, krvavou borověčnickovou zbraň v ruce, po druhé paži se jí plazila změť jedovaté vinné révy. Víno smáčela krev. Kaj máchla svou zbraní.

Zbraň rozdrtila Liliině matce klíční kost. Zhroutila se jako nějaký přelomený sukulent.

Kaj stanula nad tělem, lesklou karmínovou zbroj potřísněnou krví a rozdrčenými kousky rostlin. Víno na její paži se svašťovalo a stával se z něj hnědý prach.

Kaj natáhla ruku po Lili...

Ale její prsty se zastavily na její straně předělu mezi světy, jako by narazily na nějakou neviditelnou bariéru. Kaj hněvem svašťovala obličej.

„Ty osiřelá lesní hlupačko,“ řekla Kaj. „Mám i jiné cesty. Oma stoupá a já budu stoupat s ní.“

Vzduch kolem Lilie se sevřel. Svět ji stahoval dolů, jako by vážila trojnásobek své normální váhy. Přiložila si ruce na uši. Zavřela oči.

Když je znovu otevřela, stála sama v makovém poli uprostřed hlubokého, zalesněného údolí. Trhlina v matérii světa byla pryč. Vysoko na levandulově modré obloze viděla smaragdové světlo Tiry a přesýpací hodiny dvojice sluncí. Hrozně ji bolela noha; pomalu se do ní vracel cit. Uviděla krvavé, rozleptané maso svého zničeného chodidla pokrytého hlínou a zvědavými muškami.

Lilii se zvedl žaludek.

„Dítě?“

Na okraji mýtiny stála zavalitá žena. Měla milý obličej a hustou hřívu stříbrných vlasů; v pramenech vylézaly zpod široké kapuce jejího pláště. Měla dlouhou vycházkovou hůl.

„Kde je Nava, dítě? Tvá matka? Kde jsou ostatní?“

Lilie natáhla svá zápěstí. „Prosím, řízněte mě,“ řekla. „Jestli jste taky čarodějka krve, můžete ji přivést sem.“

Žena se odtáhla. „Dítě, dej ty ruce dolů. Nemluv tady tímto způsobem, ne, ne. Věci se tu mají docela jinak. Já jsem Kalinda Lasa. Ty půjdeš se mnou, rozumíš mi? A žádné další zmínky o čarodějkách krve. Ze všeho zrovna čarodějky? U Tiřiných slz.“

Lilie natažené ruce nespouštěla. „Já jsem to slíbila.“ Hlas jí přeskočil. „Musím najít svou mámu. Slíbila jsem to.“

„Všichni chceme hezkou kopu věcí, dítě, ale to neznamená, že ji dostaneme,“ řekla Kalinda. „Je mi líto. Svět – všechny světy – jsou větší než my obě a i než tvá matka.“ Vrhla pohled na Lilii no chodidlo. „Jestli si chceš uchovat tu končétinu, musíme si pospíšet.“

„Moje máma,“ řekla Lilie a konečně spustila ruce. Bylo to jako chytat se vzduchu. To děsivé ráno jí již připadalo jako nějaký hororový příběh, který se stal někomu jinému.

„Tvoje matka je nejspíš mrtvá,“ řekla Kalinda. „Tebe také stihne stejný osud, jestli nepůjdeš se mnou.“

„Ale já musím...“

Kalinda ji jemně vzala za ruku. Lilie se cítila otupěle. Ztrácela pozornost. Světlo zde bylo natolik odlišné, oslňující, jako by

přišla z místa, kde vídala věci pouze skrze opar kouře. *Bylo to tou oblohou*, uvědomila si, když se zadívala na levandulově modrý přeliv. Obloha byla tolik odlišná.

„Svého slibu se můžeš držet,“ řekla Kalinda jemně, „ale učiň tak, až budeš ženou, ne malou holkou. Tvoje matka ti promine, že čekala o něco déle.“

Kalinda ji přivedla do malého tábořiště na druhé straně pole a ovázala jí nohu. Pak naložila Lilii na korbu povozu taženého medvědem. Cestovaly nějakou dobu, než se zastavily u schodů majestátního chrámu. Lilie v něm poznala stavbu, kterou poprvé viděla, když nahlédla trhlinou ve světě.

„Škoda, že zatím nemáš žádný talent ke kouzlení,“ řekla Kalinda a zadívala se na blednoucí světlo Tiry. „Ale my všichni máme nějaké své místo. Chrám Omy se o tebe postará, dítě. Chod s hlavou skloněnou. Nezpůsobuj žádné trable. A nevyprávěj žádné divoké příběhy. Byla jsi nemocná a tvoje matka je mrtvá. To je vše, co potřebují vědět. Žádné čarodějky krve. Žádné armády. Rozumíš?“

Lilie přikývla, ačkoliv nerozuměla ani trochu.

„Tady budeš v bezpečí,“ řekla Kalinda. „Až do doby, než si pro tebe znovu přijdou. Ale to už budeme připravené, je to tak?“

Když se Lilie následujícího rána probudila ve své prosté posteli v prádelně chrámu Omy a uviděla, že rudý úponek, který jí matka vtiskla do masa, je pryč, kůže zarudlá a plná puchýřů, jako by byla smočena v jedovatém břečťanu, začala přemítat, jestli ona sama není pouhým stínem, vzpomínkou někoho jiného na jakýsi jiný život.

Bylo to v chrámu Omy, o mnoho měsíců později, kdy se Lilie podruhé setkala s Kaj.

„Buďte zde vítáni,“ řekla Kaj Lilii a dvanácti dalším dívkám a chlapcům přijatým do chrámu onoho ročního období, kteří se postavili do řady v hlavním předsálí, aby se s ní setkali, bezpečně chránění síťovinou voliéry, které zadržovala ty nejhorší jedovaté rostliny, které se stále plazily po údolí. Tato Kaj měla ten stejný přísný, nepřívětivý obličej, který si Lilie pamatovala z jejich prvního setkání. Ale neměla na sobě žádnou zbroj a v jejím zápěstí

se neukrývalo žádné semeno zatahovací zbraně. Pokud vůbec Lilii poznala, nedala to najevo.

„A co sem přivádí tebe?“ zeptala se Kaj.

„Moje matka,“ řekla Lilie. „Někteří lidi říkají, že je mrtvá, ale já ji hodlám najít.“

Kaj se usmála, ale byl to smutný úsměv. „Ty jsi lesní Dhajka,“ řekla Kaj. „Poznám to z tvého přízvuku.“

„A vy jste jedna z Dhajek z údolí,“ řekla Lilie. „Ale kde máte svou armádu?“

Kaj se zasmála. „Armádu? Nevím přesně, co lesní Dhajci vypráví svým dětem, ale tady žádná armáda není. Jsme mírumilovný lid, tak jako ty.“

„Ale já vás viděla s mečem.“

„Je mi líto, dítě, ale nikdy v životě jsem žádnou zbraň nedržela v ruce.“ Zaváhala, pak řekla: „Musí být dost matoucí ztratit rodinu. Neměj strach. My jsme teď tvá rodina. Všechno může vypadat nějakou dobu hodně cize. Ale my ti pomůžeme to překonat.“

Lilii napadlo, že se také zeptá na oblohu, ale Kaj se už přesunula k dalšímu dítěti.

Dhajští obyvatelé údolí vůbec nebyli takoví, jak si Lilie představovala. Ve skutečnosti přemítala, zda to jsou opravdu ti stejní lidé, co spálili její vesnici, nebo jestli se jí to nakonec všechno jenom nezdálo.

Po mnoho následujících let Lilie snívala o poletuších. Některé roky dokonce zapomněla na svůj slib daný matce. Ale když jí bylo patnáct, dlouho po sestupu Tiry, kdy Para, Dechotvůrkyně, zalévala svět v modrém světle, udělala na zadní stranu knihy v chrámové knihovně črtu. Nakreslila trojlístek se stonkem, který jí matka vtiskla do kůže. Pak předala knihu svému nejlepšímu kamarádovi Rohovi – novicovi, který se učil, jak přivolat dech Pary – v naději, že o tom najde nějaký záznam v chrámových knihovnách, do kterých ona neměla přístup. Chtěla vědět, kolik z jejích vzpomínek na bývalý život je děsivou fantazií mladé holky.

„K čemu to je?“ zeptal se Roh, zatímco zkoumal papír a pohupoval se na patách.

„Byla jsem zbabělec už moc dlouho,“ řekla. „Je na čase být odvážná.“

Zasmál se. Ona ne.

Onu noc, poprvé za víc než deset let, se Lilii nezdálo o krvelačné dhajské armádě.

1

Protože zkáza přicházela tak často z oblohy, nesena vrtkavými satelity na bludných oběžných drahách, Šao Maralah Daoniu nenapadlo se podívat k moři, dokud nebylo příliš pozdě. Očekávala, že další vlna vetřelců přijde po zemi poté, co spadnou trhlinou v obloze, jako tomu bylo posledních šest let.

Namísto toho útočníci přirazili za ranního přílivu. Hnali před sebou vřící záplavu rostlinného masa – masivní černou vlnu smrti, která se vyplazila na břehy jako vyhladovělí hadi z kyselinových chaluh, požírající všechno, co jim přišlo do cesty. Šest měst padlo během šesti týdnů pod tím stejným nápořem a Maralah byla se svou armádou zahnána dále na jih. Nyní dorazili k pobřežnímu městu Aaraduanu, poslední pevnosti v nejsevernější provincii Saiduanu.

Maralah očekávala, že Aaraduan obsadí stejně snadno jako ostatní města, ale nikoliv předtím, než evakuuje svého Patrona, spálí archivy a spolu s ním sprovedí legii útočníků ze světa. Nevadilo jí, že tu zemře. Armáda jejího bratra byla jen den a půl odsud, zpomalena pórovitou tundrou a permafrostem, což byl povrch v letním horku naprosto nepředvídatelný. Až konečně vpadne do města poté, co bude obsazeno, spoléhala, že zabije každého přeživšího, kterého nedokázala dorazit ona.

Maralah povolala vzdušného paradžistu na vrcholu svých sil, aby zajistil vnitřní a vnější brány Aaraduanu mihotavými klubky vzduchu a zeminy. Zírala na popraskaný povrch stoupající hvězdy, Pary, jež zářila mléčnou modří na levandulové obloze. Pro-

klela vetřelce za to, že nedorazili ke břehům o patnáct let dříve, kdy její hvězda, Sina, byla v ascendentu, a ona představovala nejohroživější sílu v Saiduanu. Nyní cítila jen nejneopatrnější spojení se svým nachově zářícím satelitem a k posílení hradeb mohla přispět jen o málo více než jen rozdáváním rozkazů. Svě dny, kdy sesílala blesky a ohně z čistého nebe, měla dávno za sebou. Jestli všechno půjde tak, jak to předpovídala, pak zemře dřív, než Sinu znovu uvidí.

Maralah napochodovala do pevnosti, aby přihlížela pálení archivů. Půltucet sanisiů – saiduanských zabijáků obdařených schopností povolávat hvězdy tak jako ona – házel starobylé spisy znamenáné na bambusu, lidské kůži, exoskeletech masožravých rostlin, prstních kůstkách a roztlučených mrtvolkách křídlatého hmyzu – z nichž většina byla již dávno vyhynulá – do planoucího krbu. Za jiných dní, ne natolik šílených, si Maralah představovala samotného Patrona Saiduanu, jak sedí vedle krbu s knihou poezie a zestárlými prsty přejíždí po sloupcích textu, zatímco sinadžista svými kouzly přiživuje plameny v krbu, aby na to dobře viděl. Ale Patron zde již nikdy sedět nebude. Místnost samotná bude brzy pozřena a všichni sanisiové spolu s ní.

Ty záznamy, které nedokázali zachránit, zničili. Maralah slýchávala ty stejné výpovědi ze všech měst – vetřelci vrazili nejdříve ze všeho do knihoven a archivů, hnali se tam jako skvrnití brouci přilákání nektarem drápatých lilií. Ať už pátrali po jakémkoliv vědění, radši to uvidí v plamenech, než aby jim poskytla to potěšení ho získat.

Maralah byla jako ostatní sanisiové oděna v dlouhém černém plášti z ohňové trávy a vláknité kůry, který se dotýkal podpatků jejích bot. Měla vycpávanou tuniku po kolena a dlouhé kalhoty. Jílec jejího prostoupeného meče jí vyčníval zpod pláště. Byla to zkroucená větev trnovrby, která zářila bledě nachovou barvou. Zbraň o ní prozrazovala, že je jednou ze Sininých sběratelek duší. I když byla Sina na sestupu, zbraň si uchovávala svou moc. Stále mohla jejím dotykem poslat nějakého kouzelníka na onen svět.

Nejmladší sanisi jménem Kadaan vzhlédl od stohů. Jeho tmavé ruce byly ještě černější, neboť je měl zamazané od sazí. Když byl

ještě chlapcem, byla to Maralah, kdo vložil bonsovníkovou zbraň prostoupenou silou Pary do jeho ruky, pokroucenou žlutou větev, která žhnula modře, když ji vytasil. Postarala se o to, aby jej mentoroval nejlepší paradžista, kterého znala, muž, jenž ho naučil, jak přivolat dech Pary k proměňování počasí a strhávání hradeb z pevného kamene pomocí silného vichru. To Maralah si nyní vzala na bedra zodpovědnost za jeho osud.

„Tady jsme skoro hotoví,“ řekl Kadaan. „Dovol mi zemřít na hradbách spolu s ostatními. Odmítám se stát jejich otrokem.“ Maralah viděla, jak se mu v jeho průzračných očích odráží oheň. Ach, být tak zase dvacetiletá. A pošetilá.

Archivář Bael, který dohlížel na pálení archivu, byl již pryč spolu s tím, co si vybral zachránit. Maralah si přála, aby mohla poslat nejmladšího sanisiho za ním.

„Ti, co jsou na hradbách, budou do hodiny mrtví,“ řekla Maralah. „Zabití jednoho kousavého úponku je k ničemu. Musíš spálit hnízdo, ve kterém je samotné semeno. Pokračuj v pálení.“

Maralah vstoupila do chodby vedoucí z archivu, kde chtěla najít úlevu od tíživého horka. Zaslechla, jak se pevností roznesl silný zívavý povzdech. Maralah nechala své prsty spočinout na jednom ze svých kratších mečů a vkročila do dlouhé zrcadlové síně, ze které byl výhled na pobřeží. Zadívala se přes stovčaté černé město, které bylo stále povlečeno slupkou pozdně letního sněhu, až k přístavu, kde vetřelci zakotvili své neskutečné lodě z kostí a šlach. Bude muset tajně protáhnout Patrona, jeho chovnou stráž a archiváře ven a vydat se s nimi opačným směrem přes tundru plnou komárů v naději, že armáda jejího bratra je najde dříve než nějaká skupina cizích zvěďů.

Pátrala po zdroji toho vzdychu, ale nenašla po něm ani stopu. Z tohoto místa byl zvuk plazícího se rostlinného života požírajícího hradby nerozlišitelný od burácení moře; všechno ostatní ustoupilo do pozadí.

Položila ruce na hřejivé hrazení. Pevnosti takto daleko na severu byly starobylými věcmi, vypěstovány a ovládány dávno mrtvými tiradžisty z dávných dob, kdy byli nazýváni jinými, mnohem obávanějšími jmény. Tito čarodějové se od té doby stali

kněžími, mučiteli a inženýry, protože jejich práce stále dýchala a žila; přetrvávala. Ale to, co bylo vypěstováno, se dá sníst. A vetřelci to věděli.

Maralah znovu zaslechla to tiché, lkavé zasténání. Upravila si límec svého pláště. Někdo si mohl myslet, že to je jen vítr vanoucí prázdnými chodbami, zalézající do ranek v prastarých živých zdech, rozechvívající papírové lucerny, v nichž spočívaly dávno mrtvé ohnivé mušky. Ale ona věděla, že je to něco jiného.

Maralah vytáhla krátký meč, který měla u pasu, obrátila se nalevo a bodla hluboko do stínů za sebou, kde se nacházel balkon zakrytý závěsem. Čepel narazila na odpor. Pronikla masem.

Postava sykla a trhla sebou, aby unikla čepeli. Jak postava vstoupila na světlo, Maralah uviděla, že to je nejspíše muž – to bylo u Tajgana vždycky těžké odhadnout – ale ano, všimla si zacuchaných vousů, které nyní pokrývaly jeho tvář. Byl až pedantsky vysazený na to, jakým rodem jej častovali ostatní, závislý na své nejnovější podobě.

„Tajgane,“ řekla, když se vysoukal ze stínů, přičemž si svíral svůj zakrvácený bok. Zasunula čepel. „Nějak jsi vyměkl... a začal dělat hluk.“

„Zbav mě tvého odkazu,“ řekl, „a já ti ukážu, jak moc jsem vyměkl.“ Odtáhl své zakrvácené prsty od boku. Krev kolem rány začala bublat a syčet, jak sám sebe opravoval. Ucítla spálené maso.

Tajgan byl oděný do vyleštěné kůže a vycpávaného hnědého pláště ze psích chlupů. Neměl u sebe žádnou viditelnou zbraň. Byl vysoký a temný, vlasy měl ostříhané nakrátko a podivně se hrbil: pozůstatek po zranění, které mu způsobila ona sama, takové, které si nedokázal opravit, ledaže by přemluvil jiného obdařeného sanisiho, aby mu pomohl, a to šlo pouze v době, kdy bude Sina opět v ascendentu. Když Patron zbavil Tajgana jeho hodnosti před čtyřmi roky za to, že ho zradil, Maralah odňala odkaz, který Tajgana vázal k Patronovi. Maralah se domnívala, že ho Patron zabije, pokud tedy bylo možné Tajgana zabít, ale jeho schopnosti byly příliš užitečné, než aby je promarnil ve vyhnanství v nějaké rybářské vesnici.

„Byla ona ta pravá?“ zeptala se Maralah.

Tajgan přesunul váhu, zatímco další závan chladného větru pronikl okny a přinesl s sebou vůni moře a štiplavý zápach rostlin. „Umřela v troskách jedné poničené brány,“ řekl, „takže doufejme, že ne. Možná že všichni, kdo dokážou otevřít bránu, jsou mrtví, a ty mě tak můžeš nechat jít v pokoji.“

Maralah se vrátila k hrazení a sledovala vetřelce, jak vystupují ze svých přeplněných lodí. Na pláži se tetelily postavy mužů v chitinózních zbrojích. Všechno muži. Ještě mezi nimi neviděla jedinou ženu. Nejezdili na žádných psech ani medvědech, nepřivázeli s sebou žádné smečky zvířat nebo obléhací stroje, pouze překypující masu rostlin a hub a záplavy červených řas, a ty s sebou tahali od pobřeží k pobřeží jako ryby vláčené ve velkých sítích.

Zatímco je pozorovala, nad loďmi se roztrhl kus oblohy, jako cosi z vybájené noční mûry. Spatřila záblesk čehosi... jiného místa, kde obloha byla kalně jantarově oranžová, jako by byla v plamenech. Nebe přetnul nějaký mihotavý stín, černá hmota, ze které jí naskočila husí kůže a ona zalapala po dechu. Obloha se opět zamihotala a ten šev mezi jejím světem a... tím druhým se zacelil. Vydechla. Ukázala k obloze. „Svět se chystá sám od sebe rozpadnout. Je tam omadžista s většími schopnostmi, než mám já nebo ty, který tohle dělá.“

Tyto bláznivé trhliny na obloze začali spatřovat před osmi lety, na dalekém, dalekém severu. Zpočátku oněm pozorováním nevěřila, myslela si, že to jen nějaký opilý pěstitel hlíz byl ošálen obzvláště jasnou polární září. Ale ne, Oma, temná hvězda, se sunula zpátky na oběžnou dráhu. Světy se k sobě přibližovaly mnohem rychleji, než kdokoliv očekával.

„Mezi dhajským lidem bude nějaký omadžista, který dokáže otevřít bránu,“ řekla. „Vždycky se tam nějaký najde, když Oma vychází. Nemusíš vybírat z mnoha Dhajců. Stačí nám jediný.“

„Dhajové jsou slabomyslní kanibalové. Nech ty vetřelce, ať sprovedí tu červivou zemi ze světa a jejich omadžisty spolu s ní.“

Maralah bojovala s vetřelci na každém pobřeží, v každé provincii, na vrcholcích všech zasněžených kopců. Když po boji vyhledala dům svého otce v Albaariku, našla pouze politováníhodné trosky a sliznaté zbytky červených řas rozmazaných po

zdech do výše kolen, kam dosáhl nejvyšší příliv. Ona ani její bratr s otcem nebo sestrami nepromluvili celých dvacet let, ale Maralah i tak vstoupila do domu ve snaze najít žijícího příbuzného – skorobratrance, druhou matku, třeba i vesnického bratra – navzdory panujícím tichu. Neobjevila nic, pouze pachů kouře. Tihle útočníci nikdy za sebou nezanechávali těla... Maralah po důvodu nijak nepátrala. Nicméně kolovaly zvěsti, že mají slabost pro chuť krve.

„Tohle město je ztracené, Tajgane,“ řekla Maralah. „Teď se musíš rozhodnout, jestli padneš spolu s ním.“

„Nechť tě tedy tvé cesty dovedou daleko,“ řekl Tajgan a ušklíbl se.

„I tebe,“ řekla Maralah. „Nevracej se bez omadžisty. Skutečného. Rozumíš?“

„Už se dostali na hradby,“ řekl.

Maralah se podívala. Černá, plazivá těla rostlin se hemžila po lesklých modrých zdech, i přes to, že na ně stavba plila a syčela. Sanisiové stojící nahoře na hradbách zvedli ruce, aby přivolali na svou ochranu hvězdu Paru, paní vzduchu, stojící vysoko na obloze.

Když se podívala zpět, Tajgan byl pryč.

Maralah uchopila opotřebovaný jílec své zbraně a vytáhla ji ze svého pouzdra na zádech. Místnost ochladla. Měkké fialové světlo vyzařovalo po celé délce trnovrbové větve. V reakci na její dotek se větev probudila; jílec se prodloužil a dvakrát se jí ovinul kolem zápěstí, spojil tak její osud s osudem zbraně. Sledovala, jak větev mokvá krví, která se sbírá na jejím konci a odkapává na kameny. Zbraň jí zpívala hlasy hladových duchů, všechno Saiduanci, všichni získaní živou zbraní, když Sina byla na svém nejvyšším bodě. Vetřelci neměli duchy, protože jejich duše nebyly z tohoto světa. Škoda. Její zbraň byla vždycky tak hladová.

Maralah máchla mečem nad hlavou a tnula jím do živého masa pevnosti. Před očima jí vybuchlo fialové světlo. Zbraň zalkala. Pevnost zasténala, jak se na jejím povrchu objevila mohutná rána. Z pevnosti začala vytékat hustá, viskózní zelená tekutina, stékala jí po pažích, kapala jí na boty. Zbraň dychtivě olizovala duši pevnosti.

Modlila se k Sině, aby to stačilo na přežití dnešní noci.

2

Vrcholné léto, období slavností, kdy chrám Omy hostil tucty kupců a řemeslníků, všichni hodovali a potili se a popíjeli ve velkém banketním sále chrámu. Během dekády strávené v chrámu Omy se Lilie naučila, jak proplouvat masou lidí jako zkušený námořní kapitán.

Trávila čas v chrámové kuchyni, kde čistila dřezy pomocí Morvernina dráčkovce nebo stáčela med do sklenic z obrovitých skvrnitých vosích hnízd v zadní zahradě. Během odpolední kulhavě vycházela po dlouhém rameni hlavního schodiště, přičemž se snažila nezatěžovat svou chromou nohu – která se nikdy pořádně nezhojila – a měnila ložní povlečení chrámovým novicům – Orám – paradžistům, tiradžistům a sinadžistům, kteří obdrželi titul Ora poté, co prošli iniciační zkouškou. Ostatní chrámy – ty zasvěcené Paře, Sině a Tiře – vychovávaly pouze jeden typ džistů, ale chrám Omy si nárokoval to nejlepší z nich všech a slučoval je dohromady do jediné – a dle Liliina názoru pořádně namyšlené – partičky.

Když Lilie scházela dolů a za sebou vláčela pytel špinavého povlečení příliš objemného, než aby jej protáhla schodištěm pro pomocný personál, uviděla svého kamaráda Roha, který na ni čekal vedle složitě vyřezávaného sloupku zábradlí.

Zaváhala na schodech. Roh si jí všiml a usmál se. Jeho úsměv by dokázal vyplnit celou místnost. Bodlo ji u srdce pokaždé, když jej uviděla, protože kvůli tomu úsměvu měla nutkání za ním dolézat jako nějaká zaláskovaná hlupačka, a to už viděla dost

novicek a pomocnic kolem něj chovat se podobným způsobem, aby si uvědomila, jak hloupě to vypadá.

Kolem něj prošla zavalitá novicka jménem Saronia. Když uviděla, jak se usmívá na Lilii, řekla: „Svoje emoce bys měl umět nasměrovat do vyšších sfér, Rohu. Ty si to můžeš dovolit.“

Roh jí nevěnoval pozornost. Nabídl Lilii ruku: „Nech to prádlo ležet. Chci ti něco ukázat.“

Saronia obrátila oči v sloup. Objevili se u ní další dva novicové, s hladkými tvářemi, dobře živení, pocházející z klanu Garika. Měli na sobě modré tuniky, kalhoty a zelenou zástěru noviců; vlasy měli střižené nakrátko a tmavé, jako měl Roh – i Lilie. „Je dobrá jenom na sbírání špinavého prádla,“ řekla Saronia. „Neřekly ti tvoje matky, že máš flirtovat s Gariky a ne s pomocnicemi? Moje matka zná ty tvoje, víš, a ty by s tím nesouhlasily.“

Roh si na Saronii vyšlápl. „Běž si zchladit hlavu do litanií,“ řekl. „Možná si je příště zapamatuješ a neztratíš Paru uprostřed vytváření víru.“

„Mám větší talent, než...“

„Máš talent přesvědčovat lidi, že máš talent,“ řekl Roh. „Kdybych tě pohřbil po krk do prádla, tvoje Para by ho ani nedokázala rozfouknout.“

„Jsi arogantní fracek.“

„A ty jsi neskutečně žárlivá ženská,“ řekl Roh, „protože moje matka mohla být tvoje. Je škoda, no, žes byla tak málo nadaná a ona tě dala pryč.“

V Dhaji existovalo pět rodů – ženský asertivní, ženský pasivní, mužský asertivní, mužský pasivní a neurčený. Saronia pro sebe vždycky používala ženské asertivní označení, zatímco Lilie o sobě přemýšlela v rodě žensky pasivním. Ale Roh, když mluvil o Saronii, rád používal neurčený rod. To bylo považováno samozřejmě za neslušnost, použít špatný rod, ale zdálo se, že Saronii to rozčiluje dvojnásob.

„Povím Oře Almeysii, co jsi řekl.“

„Jen si posluž. A já jí povím, kam se kradeš ven po setmění,“ řekl Roh.

Saronia ohrnula ret a otočila se k nim zády.

Lilie čekala, dokud neodejdou, pak se znovu vydala po schodech dolů. Její šaty byly stejné jako u noviců, až na jednoduchou šed' chrámových pomocníků, která byla v kontrastu k zářivé modři noviců.

Roh jí vyběhl naproti po schodech. Měla zoufalé nutkání chytout jej za jeho hedvábné vlasy a přitáhnout si ho blíž. Ale místo toho ustoupila vzad a odvrátila pohled.

„Našel jsem ten symbol,“ řekl. „Trojlístek se stonkem, jaký jsi mi nakreslila.“

Z kapsy své tuniky vytáhl knihu, do které znak vepsala. Také si všimla růžku jednoho z Kalindiných dopisů vyčuhujícího ven, o kterém si byla jistá, že mu nikdy nedala. Ukradl jej snad?

„Kde?“ zeptala se Lilie.

„Nejdřív mi řekni, jak ti to pomůže najít tvou matku,“ řekl. „Poptával jsem se kolem, Li. Podle všeho jsi sirotek.“

„To je moje věc, Rohu.“

„Požádala jsi mě, ať ti pomůžu.“

Lilie se pokusila mu knihu vytrhnout, ale Roh byl příliš rychlý. S jeho hbitostí a lehkýma nohama bylo vždycky těžké rozpoznat, kolik z toho se dalo přičíst jeho hodinám tance a nakolik si hrál se silami Pary. Ladně od ní odplul, lehčí než vzduch.

„Jak přede mnou chceš uhýbat, až bude Para na sestupu?“ zeptala se Lilie. „Tvoje triky pak nebudou účinkovat.“

„V té době už budu skutečný bojovník,“ řekl, „ženatý se spoustou mocných sinadžist, které mě před tebou ochrání.“

Roh měl před sebou šest let, aby se stal plně vycvičeným Orou – jedním z džistů dhajského údolí vyškoleným v teologii a etice – a Para bude na sestupu mnohem dříve, než k tomu dojde. I se svou bludnou oběžnou dráhou nebude vládnout obloze více než dva nebo tři roky. Na řadu měla přijít Sina. Lilie přemítala, jak si Roh v té době povede, protože si nedokázala představit, že by byl šťastný, aniž by mohl povolávat sílu satelitu.

„Takže už mi řekneš, co to znamená, nebo ne?“ řekla Lilie. Od té doby, co mu minulý týden předala ten symbol, spala velmi dobře; žádní vrískající poletuchové nebo medvědi s krvavýma

očima. To jen posílilo její odhodlání. Byla dost stará na to plnit své sliby. Nebyla už ta slabá, malá holka.

„Je to hned nahoře,“ řekl a ukázal prstem.

Lilie neviděla žádnou Oru, která by je sledovala z velkého točitého schodiště. Nahoře po ní pomrkávaly přesýpací hodiny slunečních dvojčat skrz obrovskou kupoli, která dvanáct pater nad ní zastřešovala předsálí chrámu. Odpolední jídlo už bylo připraveno a omyto. Nějakou dobu po ní nebude sháška. I když byla pouhá pomocnice, často se účastnila strategických her s novici, a občas i s Orami, ale její hra měla začít až v podvečer.

„Tak dobře,“ řekla a položila prádlo stranou, hned u paty schodiště pro služebnictvo, které se nacházelo za banketním sálem. Začala se vracet k hlavnímu schodišti, ale Roh jí gestem naznačil, aby se namísto toho vydali po schodišti pro služebnictvo.

Belhavě se za ním vydala a za sebou táhla svou znetvořenou nohu. Kalinda se postarala o to, aby neztratila celou nohu, ale chyběly jí dva palce a většina polštářku chodidla, navíc roztavené maso a zjizvená tkáň, která zůstala, nebyla příliš hezká na pohled. Roh se jí jednou zeptal, jestli to bolí. Jen když se na ni podívá, řekla mu. Když se tomu zasmál, věděla, že budou přátelé.

Vyšli čtyři ramena schodů a minuli dva další zvědavé pomocníky. Bez rodiny a talentu, stejně jako Lilie.

„Jak vysoko musíme jít?“ zeptala se Lilie. „Nemám dovoleno jít výš než do šestého patra.“

„Nepovím to, když ty také ne.“

V noze jí už tepalo. Těžce se jí dýchalo. Cítila tlak na hrudi, který často signalizoval zavzdušnění plic. Stiskla čelist, opřela se o zábradlí a šla dál. Co jí chybělo na fyzických silách, doháněla výdrž a trpělivostí.

Když minuli jedenácté patro, Lilii rozbolelo na prsou. Nesnášela, že jí Tira omezovala v tolika věcech. Chytla se Rohovy tuniky. „Nemůžeme jít nahoru. To jsou ubytovny Kaj a knihovny Or. Služebníci tam nemají přístup.“ Dopřála si chvilku, aby popadla dech.

„Tak chceš to vidět nebo ne?“ řekl Roh. „Kaj je nemocná, takže se přemístila o pár pater níž. Nikdo tady nahoře není. Chceš vědět, co ta značka znamená?“

„Proč mi to prostě nemůžeš říct?“

„Protože to musíš vidět.“

Roh dorazil na konec schodů. Nalézali se v chodbě před schůzovní komnatou, kde se Kaj často setkávala se staršími Orami a klanovými vůdci. Lilie zde nikdy nebyla, ale komnatu poznala podle znaků na dveřích.

Roh zatlačil na dveře, které se otevřely. Byla to starobylá práce z ambroňového dřeva opásaná železem a poznačená dhajskými písny, která znamenala „jednat společně“. Lilie se šourala za ním.

Uvnitř komnaty celému prostoru dominoval masivní kulatý stůl z černého ořešáku. Vzhledem k tomu, že se nacházeli v nejvyšší části chrámu, střecha zde byla tapisérií barevného skla. Přesýpací hodiny dvojice sluncí zabíraly střed, přesně nad stolem, a osvětlovaly jej, jako by to byla nějaká boží svatyně zasvěcená Omě. Lilie vstoupila hlouběji do místnosti a spatřila celou oblohu, která byla zobrazená na skle: dvojité slunce, někdy nazýváno Šar, malé rudé slunce, Mora, a všechny tři satelity – modrá Para, zelená Tira, fialová Sina. Na samotném okraji vzorovaného skla, nejbližší druhému klenutému vchodu vedoucímu do zasedací místnosti, byla čtvrtá hvězda, téměř černá. Nepolapitelná Oma. Lilie ji neviděla zobrazovanou často. Táhla se za ní černá oháňka, jako by se po skle plazila popínavá rostlina. Na druhé polovině střechy byly měsíce – malá Zini, nepravidelný Mur a velký bílý Ahmur se svým mlžným diadémem satelitů.

„Li,“ řekl Roh.

Lilie odtrhla pohled od stropu. Roh stál u velkého dřevěného stolu a ukazoval do jeho středu.

Uprostřed stolu uviděla mozaiku vzorovaných kamenů. Byla to mapa Dhaje.

Roh poklepal na část mapy na okraji lesů, na úplně opačné straně země, za Ahyinou horou, poblíž moře Hahko. Zubatý hrot ze zelených kamenů zde vytvářel poloostrov o délce prstu. Umístěný hned nalevo od poloostrova byl kus jadeitu vyřezaný do přesného tvaru symbolu, který jí Liliina matka vtiskla do kůže. Bylo šokující to vidět po tak dlouhé době. Napůl si myslela, že si to vybájila, spolu se vším ostatním, co se jí událo toho dne v lesích.

„Řekneš mi už konečně, co to znamená?“ řekl Roh.

„Znamená to, že nejsem blázen,“ odpověděla Lilie.

„No, s tím by se dalo polemizovat.“

Lilie se naklonila přes stůl, aby lépe viděla. Prsty přejela po tvaru jadeitu: dokonalý trojlístek s dlouhým, zatočeným stonkem. Bolest jí vystřelovala do její chromé nohy, ale sotva tomu věnovala pozornost. Uviděla i jiné symboly, které nepoznávala. Trojúhelník s dvěma kruhy, kde by měl stát chrám Pary; kruh s dvěma čarami přes něj v lesích kolem chrámu Tiry; svinutá vlnka s kruhem ve středu poblíž chrámu Siny; a čtverec s dvojitým kruhem uvnitř nad chrámem Omy. Byl tam ještě jeden poblíž pevnosti Liona, který označoval horský průsmyk, který je odděloval od Dorinahu – trojlístek se čtyřmi stonky, každý jako střelka kompasu.

„Co všechny tyhle věci znamenají?“ zeptala se Lilie. „Tady není žádný chrám ani pevnost. Vím to. Byla jsem tam. Ale je to označeno stejně jako ostatní.“

„Tak bys to měla zjistit,“ řekl Roh.

Odtáhla ruku pryč. „To je na druhé straně země. Za lesy.“ Nebyla obdařená. Jak by mohla zvládnout celou tu cestu sama?

„Co budeš teda dělat, celý život uklízet po chrámových novicích?“ Roh si založil ruce. Byl téměř tak vysoký jako ona a o víc než rok mladší, ale štíhlejší a silnější. Na okamžik si přála, aby měla jeho dokonalé nohy a neotřesitelnou sebejistotu.

„Jsem ráda, žeš to našel,“ řekla. Sestoupila ze židle a vydala se zpátky ke schodišti pro služebnictvo.

„Poslyš,“ řekl Roh. „Já nemůžu odejít z chrámu bez dovolení, ale ty ano. Seš jenom pomocnice.“

„Díky, žeš mi to připomněl.“

„Víš přece, jak jsem to myslel.“

„Vážně to vím?“

Povzdechla si. „Moje matka se jednou zeptala nějaké jiné jasnovídkyně na můj osud,“ řekl Roh, „protože ať se snažila sebevíc, sama ho nedokázala uvidět. Jasnovídkyně řekla mé matce, že umřu jako starý člověk v sadu. Budu farmářem, se šesti manželkami a tuctem dětí.“

„Paradžista a farmář v jednom? To si nedovedu představit.“
„Já taky ne,“ řekl Roh, „ale Para bude po dalších pár let klesat. Co když se už nikdy nevrátí?“

„Vždycky se vrátí.“

„No, ta jasnovídkyně viděla něco jiného,“ řekl.

Lilie se zadívala na temný tvar na stropě, který se táhl za Omou.
„Všechny se vždycky vrátí,“ zopakovala.

„Možná,“ řekl Roh. „A možná taky ne.“

„V životě jsi dostal spoustu dobrých figurek,“ řekla.

„Je pro tebe všechno jen nějaká strategická hra?“

„Vlastně jo,“ řekla a pomyslela na rodovanku, deskovou hru, která se hraje se dřevěnými figurkami představující členy rodiny. Roh měl velkou rodinu, mnoho matek a otců a sourozenců a dalších příbuzných. „Buď šťastný, jak se věci vyvinuly. Máš rodinu, která tě miluje.“

„Ty mě nemiluješ,“ řekl Roh.

To ji vykolejilo. „O čem to mluvíš?“

Jeho barva potemněla, což ji překvapilo ještě víc. Paradžisti z mocného klanu Garika nenechávali oči na osiřelých pomocnících.

„Jsme dobří přátelé,“ řekla. „To ti nestačí?“

Okouzující, namyšlení kluci, jako byl on, milovali osobu jen do doby, dokud jim lásku neopětovala.

Otočila se a začala se belhat dolů ze schodů, přičemž se držela madla zábradlí, aby neupadla a nezřítla se po hlavě celých dvánáct ramen schodiště. Dýchalo se jí lépe, ale bude muset navštívit chrámového ranhojiče. Trávení času s Rohem se poslední dobou stávalo čím dál víc matoucí. Víc než co jiného od něj odcházela frustrovaná. Jejím cílem byl slib, který dala své matce. To je vše.

Dostala se téměř o poschodí níž, když zaslechla hlasy vycházející zespoda.

Lilie se pokusila couvnout a upadla. Roh ji chytil za paži, aby jí navrátil rovnováhu. Pustil ji téměř okamžitě a omlouval se jí, že se jí dotkl bez požádání.

„To je v pořádku,“ řekla. „Někdo jde.“ Lilie se snažila kolem něj proklouznout a vyběhnout nahoru po schodech, ale bylo tu málo místa.

„Můžeš mě políbit,“ řekl, přičemž se díval přes rameno k hlásům, které se blížily.

„Cože?“ zeptala se.

„Jaký jiný důvod bychom mohli mít, že jsme tady nahore?“

„Při Paře, Rohu, přestaň si se mnou hrát.“

„Nesnažím se tě naštvat,“ řekl.

„A to odkdy?“

„Můžu tě políbit?“ zašeptal. „Máme jim snad říct, že tu pereme prádlo?“

Bylo to hrubé a někdy nebezpečné, dotýkat se někoho bez souhlasu. Nikdo si od jejích dvanácti nedovolil víc než ji zatahat za rukáv. Lidé v chrámu s ní mohli hrát strategické hry, ale nikdo se neobtěžoval s tím se jí dvořit. Nebyla si úplně jistá, zda byla připravená.

„Ne,“ řekla.

„Co to tu děláte?“

Lilie nadskočila. Roh vykvikl. Lilie si zakryla ústa, aby se nerozesmála.

Ora Almeysia, vedoucí noviců, vyšla ze zákrutu schodů před nimi. Almeysia byla vysoká a šlachovitá, jako pták, s hnízdem zacuchaných bílých vlasů, do kterých měla vpletené bledé pentle.

„Omlouvám se,“ řekla Lilie. Tváře jí planuly. Vrhla letmý pohled na Roha. Jeho barva také potemněla a jí se z toho chtělo smát ještě víc. Všechno to slídění po symbolu na mapě, ke kterému neměla ani tušení, jak se dostat.

„Už jsme na odchodu,“ řekl Roh.

„Rohinmeji Tadisio Gariko,“ řekla Almeysia. „Tohle není poprvé, co jsem tě načapala někde, kdes neměl být. Chci, aby ses za soumraku hlásil v mé pracovně. Vymyslíme ti trest za tuto neuváženost. A ty... ty jsi kdo?“

„Jenom pomocnice,“ řekla Lilie.

„Pomocnice mají jména. Jak ti říkají?“

„Lilie Sona.“

„Žádný klan.“

„Jsem lesní Dhajka,“ řekla Lilie.

Almeysia si pohrdavě odfrkla. „Lesní. Pak není žádné překvapení

vidět takové chování od *tebe*. Říkala jsem Kaj znovu a znovu, aby vás zde netrpěla, necivilizované buřiče. Služebný vedoucí se o tomhle přestupku dozví. Běž, než tě hodím do záhonu džbáňkovic.“

Lilie proklouzla kolem hubené Almeysie a odbelhávala dolů po schodech nejrychleji, jak dovedla.

Dostali se o čtyři další ramena schodiště níž, než Roh řekl: „Proč šla Almeysia po schodišti pro služebnictvo? Ona přece tam nahoře být může. Mohla jít po hlavním schodišti.“

„S někým mluvila,“ řekla Lilie. „Slyšela jsem hlasy.“

„Ale byla sama.“

„Měli bychom ji začít špehovat, když už jsme porušili chrámová pravidla?“

„Nebylo to kdovíjak *důležité* chrámové pravidlo,“ řekl Roh radostně.

„Hádám, že až budeš tak starý, taky budeš trpět samomluvou.“

„Bude to podobné jako povídat si s tebou,“ řekl. „Akorát se mi bude dostávat mnohem víc komplimentů.“

Zbytek cesty po schodišti šli v tichosti. Lilii vystřelovaly nohou od kotníku ke koleni malé jehličky bolesti. Po každých několika nádeších se rozkašlala. Soustředila se na dýchání a s námahou opustila schodiště pro služebnictvo a zamířila zpátky do banketního sálu. Běžně tam mezi jídly pracovalo jen několik Or, usrkávaly skořicový čaj nebo pokuřovaly tordinské cigarety, ale nyní tam nikoho neviděla. Dokulhala k místu, kde schovala prádlo, a doufala, že za ní Roh nepůjde.

V tu chvíli zachytila pohyb postav stojících pod vstupem do předsálí. Nejméně tucet noviců a pomocníků upíral pozornost na obří dveře z ambrožového dřeva.

Lilie došla k nim a za sebou táhla prádlo. V předsálí stál velice vysoký, tmavý muž, který hovořil se čtyřmi staršími Orami. Měl na sobě dlouhý černý plášť. Lilie uviděla jleec čepele, který mu vyčníval ze zadní části pláště. V Dhaji bylo dovoleno nosit zbraně jen vycvičeným členům milice.

„Kdo to je?“ zeptala se Roha, který se objevil za ní.

Jeden z noviců, chlapec jménem Kihin, se po nich otočil: „Je to sanisi, až ze Saiduanu.“

„Viděl jsem sanisie v knihách,“ řekl Roh. „Nevypadá jako sanisi. Ne jako opravdový.“

„Ora Ohanni ho našla, když se snažil dostat skrz síťovinu kolem zahrady,“ řekl Kihin. „Odhaduju, že tam u nich žádné síťové ploty nemají. Můj otec říká...“

Ale v tu chvíli sanisi zvedl hlas a obrátil se k nim. „Přiveďte mi vaši Kaj, nebo si k ní prosekám cestu sám. Jsem tu, abych zachránil vaši červivou, kanibalistickou malou zemičku. Navzdory svému přesvědčení.“

Sanisi se pohledem střetl s Liliiným. Zamračil se. Ustoupila za Kihina ve snaze vyhnout se cizincovu pohledu. Roh se po ní ohlédl.

„Jmenuju se Tajgan. Potřebuju mluvit s Kaj,“ zopakoval sanisi. Jak Lilie nakoukla přes Kihina, uviděla, že sanisi na ni pořád hledí. „Jestli události tady budou postupovat stejně jako v mé zemi, je na čase, abyste přestali křepčit kolem olivovníků a začali se připravovat na válku.“

Ahkio se probudil v náruči třech silných žen, jejichž jména si ke své radosti zapamatoval. Jeho bratranec Liaro ležel roztažený a nahý vedle něj: vytáhlý, štíhlý muž s tváří, která nijak nepodněcovala k poetickým myšlenkám. Počet prostoupených borovčnickových zbraní a bandalírů rozházených po zemi mu připomněl, že jeho spolunocležnice byly příslušnice dhajských milicí s vojenskou základnou v pevnosti Kuallina.

Nebyl to nepřijemný způsob, jak začít ráno.

Poté, co se Ahkio vyhrabal z postele, odkradl se zadem z domu, aby nenatrefil na svou spolubydlící Meynu a její děcko. Její manželé byli pravděpodobně venku, kde pracovali na ovčích pastvinách, což jeho odchod značně ulehčilo. Sešel dolů rampou vedoucí k sukovitému exteriéru jejich živého domu. Většina domů v centrální Dhaji byla vykotlána z gonsovníků, jejichž koruny byly tak velké, že zakrývaly oblohu. Trvalo dobrou půlhodinu chůze, než se dostal ze stínů gonsovníků na náměstí klanu Osono.

Tucet studentů, které učil náboženství a etiku, již byl shromážděn pod nedospělým gonsovníkem stojícím vedle náměstí, který jednou bude natolik velký, že do dvanácti let bude schopen pojmout plnohodnotnou školu, až bude Tira v ascendentu a tiradžisti využijí svou schopnost k jejímu vytvarování. V dále uviděl hedvábná vlákna síťoviny, která odrazovala ty nejhorší kráčejší stromy před tím, aby zaplevelily náměstí. Většina usedlostí za síťovinou měla pouze trnité ploty a podomácku vypěstovanou

obranu, jako byly liškolapky, které chránily jejich rodiny a dobytek před plazivou vegetací lačnicí po krvi a kostech.

„Ahkio!“ zvolali studenti, když ho uviděli, a on jim zamával, neboť na okamžik zapomněl na své paže. Děti se přestaly ptát na jeho jizvy, když jim pověděl, že jednou bojoval s medvědem, který měl ohnivý dech. Byl to hezčí příběh než ten, který jim možná řekli jejich rodiče.

„Dneska si budeme povídat o dhajské vládě,“ řekl.

„Znamená to, že nám budeš vyprávět o své matce?“ zeptala se jedna z dívek. „A jak zemřela, aby se tvoje sestra mohla stát Kaj?“

Ahkio sebou trhl. „Kajům se někdy stávají hrozné věci,“ řekl, „jako třeba to, co se stalo mým rodičům. O tom budeme diskutovat, až vám budu vyprávět o rodové linii Kajů, a také vám povím o Faith Ahyi, která dala zrodit prvním z nás.“

Ahkio se pokusil usmát, ale stálo ho to velké úsilí. Jeho sestra Kirana byla nyní Kaj ve věku třiceti let – téměř o jedenáct let starší než on – a mluvit o jejím domnělém božství mu působilo nepohodlí. Jeho sestra se nesnesla ze satelitu tak, jako to udělala Faith Ahya v *Knize Omy*, přestože byly dny, kdy si přál, aby tomu tak bylo. Většinou byla jen jeho sestrou – vřelou, někdy otravnou a často moudrou ženou, která v něj věřila, i když ho zbytek země toužil vidět ve vyhnanství kvůli jeho šílenství vyvolaném smrtí rodičů.

„Vládu neustanovuje Oma,“ řekl Ahkio. „Jestli se v dnešní hodině nenaučíte nic jiného, zapamatujte si tohle. Je vytvořena lidmi, jako jste vy. Když jsme byli otroky pod nadvládou těch doriňanských čarodějnic za horami před pěti sty lety, žena jménem Faith Ahya zahořela láskou k muži jménem Hahko. A dhajský lid se s nimi a celým svým rodem vydal na cestu svobody z okovů Dorinahu, ale ne pro jejich hrubou sílu nebo vychytralost, ale pro jejich víru ve vizi, kterou jim Faith a Hahko předestřeli. Toto bylo to útočiště, které vytvořili. Nyní každý z vás spoluvytváříte vizi jejich budoucnosti.“

Jenom jedna studentka obrátila oči v sloup. Ahkio si udělal poznámku, aby jí později pověděl nějaký děsivý příběh o tom, jak lidé ze Saiduanu unášeli arogantní mladé studenty, kteří neposlouchali své učitele.

„U Omy,“ zamručel nahlas, protože si uvědomil, že přesně takový druh příběhu slyšel od Or z chrámu, když byl mladší. Bylo mu nejspíš souzeno skončit jako stařec, který bude vyprávět dětem pastýřů, aby se bály příšer z lesa.

V poledne většina studentů odešla domů pomáhat odtahovat trnité ploty svých rodin, aby mohli přesunout ovce z jednoho políčka obecní půdy na druhé. Ahkio si zdříml a strávil nějaký čas v místní čajovně, kde hrál rodovanku se Saurikou, klanovým vůdcem Osona, příjemně obtloustlým mužem s korálkovými očima, který si neustále osvojoval svou vůdčí figurku dávno předtím, než smetl Ahkiovy rodinné figurky z desky.

„Jsi podvodník,“ řekl mu Ahkio.

„Ty máš co mluvit,“ řekl Saurika. „Rodovanku jsem naučil hrát tvé sestry a teď vidím, že používáš mou vlastní obranu proti mně.“

Později toho odpoledne se několik studentů vrátilo na hodinu aritmetiky, což bylo něco, v čem Ahkio nebyl zdaleka tak kovaný jako v náboženství a etice. Když ho to unavilo, pozval všechny k sobě domů, aby povečeřeli s Meynou a jejími manžely.

Dorazili do Meynina domu a zasedli k velkému společnému stolu v zadní části – Ahkio, tři jeho studenti, jeho bratranec Liaro a Meynini manželé, kteří byli také bratry – velký Hadaoh a vyhublý malý Rhin. Bratři měli stejného otce a člověk spatřoval vzájemnou podobnost v jejich tvářích i v držení jejich těl. Hadaoh postával u venkovních kamen, dloubal do uhlíků a upíjel ze džbánu víno. Rhin masíroval Meynino oteklé chodidlo a sděloval jí nějaké drby z náměstí ohledně nového manžela obchodnice. Meyna byla v pokročilém stadiu těhotenství se svým druhým dítětem. Její první, Mey-Mey, bylo dva roky staré a tancovalo kolem stolu s dlouhým stonkem lilie, přičemž zpívalo nesmyslné písničky o rozzlobených vrabčácích, kteří žili v břichách medvědů.

Noc byla horká a můry kroužily kolem lamp lemujících cestu k domu. Jeho studenti byli hluboce zabráněni do diskuse s Liarem o ctnostech druhé Kaj této země, a zda je pravda či ne, že Faith Ahya skutečně zářila, když se zjevila prorokům a jasnovídcům.

Ahkio měl ruce zastrčené do dlouhých rukávů. Díval se za své studenty ke světlům a poslouchal smích přicházející od rodin žijících poblíž, které dělaly to samé, co oni – scházely se kvůli dobrému jídlu a dobré společnosti během jedné z posledních příznivých nocí vrcholného léta. Zaslechl nějaké zaklení a kdosi bodl do noci po nějaké máchající věci. Zpoza stínů za jedním stolem vyla žena a v ruce držela zplihlou květinu, jejíž lepkavé úponky se stále svíjely. Hodila ji do venkovního ohniště. Ačkoliv byl na sto kroků daleko, slyšel, jak rostlina syčí.

„Ahkio?“ řekla Meyna.

Trhl sebou. „Ano?“

„Skoč mi pro víno, lásko. Teď jsi s donáškou na řadě ty.“

Ahkio se dotkl palcem čela výsměšným způsobem – přehnaně formální gesto mezi příbuznými – a zvedl se od stolu. Na okamžik se zastavil a jal se ji obdivovat. Naklonila hlavu a usmála se; byla krásná v každém ohledu a navíc budila respekt svými obávanými obchodními schopnostmi.

„To připíjíme na naše zasnoubení?“ řekl.

„A co bys do naší rodiny přinesl?“

„Pohledná tvář snad nestačí?“

„Nejsi až tak pohledný,“ řekla.

Liario se zasmál. „Teď nás jen taháš za nos,“ řekl. „Kdybych nepřivedl Ahkia s sebou do čajovny, nikdy by se mi nepodařilo přilákat k sobě takovou skvělou ženu.“

„Liario má v něčem pravdu,“ řekla Meyna. „Ty milicionářky v domě dnešního rána tě určitě dost zaměstnaly.“

„Toho všeho bych se pro tebe vzdal,“ řekl Ahkio a domníval se, že tón jeho hlasu je laškovný, ale jeho srdce se zachvělo, když to řekl, protože to byla pravda. Vzdal by se spousty věcí, kdyby si mohl vzít Meynu a její manžele. Více, než byl ochoten připustit.

„Dones nám pití,“ řekla Meyna vřele. „Pak si o tom promluvíme.“

Usmál se a zvedl se od stolu. Liario za ním zvolal: „Nenech se tím oklamat, Ahkio! To říká každému!“

Meyna na to řekla něco mnohem míň lichotivého.

Ahkio obešel dům ze strany a otevřel vchod do sklípku. Jak se

vydal dolů, něco upoutalo jeho pozornost. V matném světle lamp s ohnivými muškami před domem spatřil někoho na verandě.

Ahkio schoval ruce do rukávů a na postavu zavolal. „Vítej, příteli. Jídlo, odpočinek nebo společnost?“

Postava zvedla hlavu a Ahkiovi se sevřelo srdce.

Byla to Nasaka, jedna z Or z chrámu Omy.

Naposled, když nějaká Ora přišla za Ahkiem, byli jeho rodiče zavražděni a on byl zachráněn před planoucí smrtí svou křičící sestrou a zářícím trnovrbovým mečem Nasaky.

Nasaka byla žena s postavou štíhlého proutku, dost přes padesát let, s orlím nosem a vychrtlá, s pevnými ústy a širokou čelistí. Byla to jeho teta – sestra jeho mrtvého otce – a lidé často poznamenávali, že ona a Ahkio mají dost společných rysů. Ta podobnost ho rozčilovala. Radši by vypadal jako nějaký užitečný farmář.

Byla oblečena do temných barev. Nikoliv chrámových barev. To znamenalo, že cestovala, aniž by chtěla, aby ji ostatní poznali jako Oru. Učené kouzelnice a kněžky z chrámu nebyly ve většině klanů přijímány dobře. Vnášely do dhajské politiky špinu. Jako by dhajská politika nebyla už tak dost špinavá.

„Jenom dýmku, obávám se,“ řekla Nasaka. „Pojď si ke mně sednout, Ahkio.“

Ahkio zaváhal. V žaludku se mu usadil balvan. Za sebou zaslechl Meynin smích. Chtěl se otočit a předstírat, že Nasaku vůbec neviděl.

„Nechala pro mě poslat moje sestra?“ zeptal se Ahkio. Opřel se o zábradlí verandy. On, Rhin, Hadaoh a Meyna postavili ono zábradlí před rokem, kdy Mey-Mey začala chodit.

Nasaka sevřela prsty nad hlavičkou dýmky. Uvnitř dýmky se rozhořel měkký jas. Začala bafat. Odtáhla prsty od dýmky a setřásla popel. Byl to trik, který Ahkia překvapil, že jej stará žena zvládne. Byla sinadžistou, a Sina už byla mnoho let na sestupu. Z toho zbytku sil, které si obdaření Sinou uchovali, by to stačilo tak na zažehnutí malého plamínku nebo možná odstranění jednoduchého odkazu.

„Jsi si jistý?“ řekla Nasaka a mávla dýmku.

„Já nekouřím,“ řekl Ahkio. „Myslíš na Kiranu. Co je s mojí sestrou?“

Nasaka vydechla dlouhý oblak kouře. „Tvoje sestra umírá,“ řekla.

Ahkio byl v tu chvíli vděčný za zábradlí. „Mýlíš se,“ řekl Ahkio. „Kirana je Kaj a Kajové neumírají bez dědiců. Celé ráno jsem strávil tím, že jsem tohle vysvětloval dětem.“

„Jenom proto, že se nějaká věc ještě nestala, neznamená to, že se nemůže stát nikdy,“ řekla Nasaka. „Ona umírá. A poslala pro tebe. Nikdo jiný nezbyvá, Ahkio. Věděl jsi, že tento den může nastat.“

„Kirana neumře,“ řekl Ahkio. Ze dvou přeživších dětí bývalé Kaj byla Kirana tím, které se dokázalo napojit na moc satelitů. Když byla Tira v ascendentu, dokázala léčit slepé a proměnit jitřenkovou vinnou révu na pevné lodní lanoví. Ve zbývajícím čase vynikala v uklidňování sporů mezi rozhořčenými klanovými rivaly a ještě zvládala vyjednávat obchodní dohody s Aaldiany a Toridiniány na jihu.

Ahkio vyučoval etice děti pastýřů.

Nasaka vyfoukla další sladce vonící kouř. Byla to cizozemská směs z hřebíčku, fialových hasénských květín a tordinského tabáku, kořeněná, nikoliv nepříjemná vůně, která se držela ženy dnem i nocí: vůně patřící výhradně Nasace. Ahkiovi to na mysl přivedlo chrámy a jiný požár, ale to už bylo dávno.

„Doufala jsem, že by ses mohl oženit,“ řekla Nasaka, „s dobrou, silnou dívkou z Osona či dvěma. To byl důvod, proč jsem ti dovolila odejít z chrámu.“

„Kirana je vdaná a podívej, jak šťastně to dopadlo. Nikdy se dědiců od ní a od toho jak-se-jen-jmenuje nedočkáš.“

„A pohleď, kam jsme se kvůli tomu dostali. Mám před sebou umírající Kaj a o titul se může ucházet pouze její slabý, nezodpovědný bratr.“

„Můj život je *tady*,“ řekl Ahkio. Rozhlédl se po ztemnělém nádvoří. Na obloze vycházely měsíce. „Staral jsem se tu o domácnost s Meynou a jejími manžely...“

„Ach, Meyna tohle, Meyna tamto,“ řekla Nasaka a z jejího tónu Ahkio poznal, jak nízké má o ní mínění.

„Nemluv o Meyně ošklivě v jejím vlastním domě.“

„Potřebuju tě dnes večer v chrámu,“ řekla Nasaka. „Klanový vůdce Saurika sehnal někoho, kdo převezme tvoje hodiny.“

Ahkio si pomyslel, že jí řekne ne. Pomyslel na to, že uteče pryč na ovčí pastviny. Ale říct Nasace ne nikdy nekončilo dobře. Věděl to stejně dobře jako kdokoli jiný.

„Vážně umírá?“

„Jinak bych tu nebyla.“

„Kdo to udělal, Nasako?“

„Je to nějaká nemoc.“

„Pak povolej nějakou citlivou tiradžistu, která se pořád umí napojit na Tiru v sestupu, a ona ji vyléčí. Neměj mě za hlupáka.“

Nasaka potáhla z náustku dýmky. Ticho se natahovalo. Pak řekla: „Ať je to jakákoliv nemoc, nedá se vyléčit. Zhoršuje se to, Ahkio. Je mi líto. Nevím, kolik času jí ještě zbývá, a já chci, abys u ní ještě usedl, než bude konec.“

Ahkio si přiložil ruce na oči. Zhluboka se nadechl. „Stojí za tím Tirova rodina?“ zeptal se. „Může za to otec Rhina a Hadaoha?“

„Navrhuju, aby sis sbalil věci a šel se mnou,“ řekla Nasaka. „Jestli tomu tak je, pak tento dům už není pro tebe bezpečný.“

Ahkio se od ní odvrátil. Vykročil zpátky kolem domu tam, kde se odehrávala sešlost jeho příbuzných. Nedokázal udržet své ruce v klidu. Politika jej dostihla, roky poté, co si myslel, že všechny ty hrozné dny jsou mrtvé a pohřbené.

Zbytky večere byly rozmazány po mísách a talířích. Jídelní hůlky a drobky zpola sněženého chleba dělaly nepořádek na stole.

Meyna držela Mey-Mey, která spala, na svém klíně. Hadaoh vyprávěl příběh o tom, jak pomáhal na svět jehněti. Rhin debatoval s jedním Ahkiovým studentem a cosi čmáral uhlem na dřevěný stůl.

Liario chytil svými hrubými mozolnatými prsty Ahkia za ruku. Ahkio mu dal před nějakou dobou paušální svolení a ten neočekávaný dotek jej nyní uklidnil. Liario se svými černými očima se upřeně zadíval na Ahkia.

„Něco mi říká, že tu ta Ora není kvůli žádosti o ruku,“ řekl Liario a z výrazu Liarovy tváře, z výrazu všech tváří, bylo jasné, že Ahkio nijak nedokázal zakrýt, co cítil.

„Jak jsi...“

„Poslala jsem ho pro víno,“ řekla Meyna. „Coural ses. On uviděl Oru Nasaku. Je to pravda?“

„Kirana mě povolala do chrámu.“

Meyna vrhla pohled na dům. Ahkio chtěl vzít její jemné, neposkvrněné ruce do svých. Chtěl, aby mu řekla, že všechno bude v pořádku a že se ráno vysloví a že se konečně stanou jeho rodinou. Že Kirana neumírá. A že Ahkio nebude nechán napospas a osamocen.

Ale jediné, co Meyna řekla, bylo: „Buď opatrný.“

Rhin a Hadaoh si vyměnili pohledy. „Měli bychom si promluvit s Yisaoh,“ řekl Rhin.

Jejich sestra Yisaoh soupeřila s Ahkiovou matkou o titul Kaj před pouhými deseti lety. Ahkio si myslel, že Meynino pozvání do jejich domu znamenalo konec všech těchto negativních vztahů. Nebyl svou vlastní matkou. Ale Meynin výraz potemněl. Jak tam tak Ahkio stál a mnul si ruce, nálada u stolu zhořkla. Kdo-koliv si přišel pro jeho sestru, si příště přijde pro něj, to věděl. Věděl to a stejně se tomu vzpíral, protože vkročit zpátky do chrámu s Nasakou znamenalo, že se stane vším, co nenáviděl.

„Chci zastavit celý svět, aby zůstal tak, jak je teď,“ řekl Ahkio nahlas. „Přesně takhle.“

„Příliš pozdě,“ řekl Liaro a zvedl se od stolu.

Roh se napřímil před natřenými dveřmi sanisiho ubytovny a zvedl ruku. Zaplavil ho strach, ale nervy dokázal udržet na uzdě. Přemluvil jednu z pomocnic v kuchyni, aby ho poslala nahoru s jídlem pro sanisiho složeným z rýže a sladkých brambor na kari. Roh se přistihl, že nad jídlem slintá po celou dobu výšlapu až do šestého poschodí. Večeře už skončila před dlouhou dobou, ale on byl příliš vzrušený, než aby dokázal jíst.

Nyní čekal s chladnoucími bramborami a rýží na táčku, vystrašený i plný naděje z toho, zda mu sanisi otevře. Spatřit sanisiho v předsálí bylo jako objevit nějakou mytickou bytost, která přišla k životu z jakýchsi folklorních povídaček. Nevěděl, jak dlouho tu sanisi zůstane, ale nehodlal se vzdát příležitosti, aby se od něj něco naučil. Nebo našel způsob, jak s ním utéct do Saiduanu.

Roh zatlačil na dveře, které se otevřely – na dveřích v Dhaji nebyly žádné zámky – a zvolal: „Přinesl jsem vám...”

Jakmile vstoupil, obezřetně sklonil pohled ke svým nohám, aby neklopýtl na mozaikovaném koberci. Uslyšel, jak někdo zasykl. Na okamžik to znělo jako plivající lilie a Roha napadlo, jak se taková nebezpečná rostlina mohla dostat do chrámu.

Pak uviděl záblesk kovu, šmouhu pohybu.

Byla to čepel.

Roh vrhl táč před sebe a ustoupil zpět. Čepel se setkala s táčem a rozřízla ho vedví. Rýže a kusy sladkých brambor potřísnily stěny i koberec.

Roh se otočil celým svým tělem a skrčil se nízko k zemi, aby

ze sebe udělal menší, užší cíl. Zvedl předloktí, aby zachytil nejhorší nápor a povolal Paru na pomoc. Bylo to, jako by protahoval vzduch kůží, vzduch, který cítil pouze on, který jen on mohl vdechovat – a sílu, kterou jen paradžista mohl vidět. Jeho pěsti se zpevnily. Těsně pod svou kůží zadržoval dech Pary. Soustředil se na litanii palisády, aby vytvořil vzdušný štít. Vzduch kolem něj začal houstnout a těžknout. Kolem něj zavířila jasně modrá mlha: díky bohu. Para byla vrtkavá a ne vždy odpověděla, když ji zavolal. Ale i teď se štít, který kolem sebe utkal, utvářel pomalu. Až příliš pomalu.

Zaslechl ostrá slova v saiduanštině a vykoul zpod zvednutých rukou. Sanisi na něj zíral, čepel namířenou k zemi. Roh vydechl, ale Paru stále držel v sobě. Klouby prstů dřely o pevnou stěnu mlhavě modrého vzduchu před ním, utvořeného o chvílku později, než by chtěl.

„To v téhle zemi neexistuje žádné soukromí?“ řekl sanisi s těžkým dhajským přízvukem.

Roh se narovnal. Přestal se soustředit na svou litanii. Vzduch kolem něj se vrátil k normálnímu tlaku. Prasklo mu v uších. Modrý dech Pary se rozptýlil.

Roh zíral na ten nepořádek, rýži a rozmašírované kusy sladkých brambor rozházené po místnosti. Jedna půlka tácku mu ležela u nohou. Druhá se ocitla za sanisim. Roh si představil, že to mohla být jeho hlava. Byla to hloupá chyba. Měl si to více promyslet.

„Omlouvám se,“ řekl Roh. „Jsem Rohinmej Tadisa Garika, student Ory Dasaje. Zapomněl jsem na saiduanský přístup k soukromí. Nechtěl jsem vás nijak urazit. My jsme tady velmi otevření.“

Sanisi schoval čepel do pouzdra.

Roh si sanisiho tehdy v předsálí neměl možnost dobře prohlédnout. Nyní, když jej viděl zblízka, si uvědomil, že si udělal špatný obrázek. Sanisi byl vysoký, mnohem vyšší než jakýkoliv Dhajec, a tmavý, s pokroucenými prstýnky černých vlasů uvázaných těsně k hlavě, přestože to vypadalo, jako by před mnoha měsíci byl ostříhán nakrátko. Konečky byly roztřepené. Ale přesto to byla

sanisiho tvář, která donutila Roha se zarazit. Chloupky, které zdobily sanisiho horní ret a strany tváře byly jemné a drobné. Roh viděl obrázky saiduanských mužů, a všichni měli krátké, ale znatelné vousy.

„Vy jste žena?“ zeptal se Roh. Použil saiduanský výraz pro „ženu“ a bál se, zda nepoužil špatný rod.

Sanisi přivřela oči. „Jsem všechno možné, podle toho, jaký je den.“

„Nemyslel jsem si, že se ženy mohou stát sanisimi. Nikdy jsem neviděl obrázek některé takové.“

„A já jsem nikdy neviděl obrázek hloupého dhajského kluka. A přesto tě tady máme.“

Roh narovnal ramena. „Já znám hodně věcí.“

„Co asi může bezvýznamný pacifista vědět o říši?“

„Vím toho dost,“ řekl Roh. „Vím, že tohle není prostoupená zbraň. Je to jen kov. Sanisiové nosí prostoupené větve z trnovrb a bonsovníků a borověčníků, tak jako my. Jestli tohle dokážu prohlédnout, Ora Dasai to prohlédne taky.“

„Možná jsem nebyla vždycky taková,“ řekla sanisi. „A tvoji starší vidí míň, než si myslíš.“

Roh povolal Paru. Kůže se mu napnula. Ale Para se vzpírala. Síla jejího dechu mu protekla tělem, načež vylétla ven.

Sanisi se zasmála, ale bylo to spíš hořké vyštěknutí. „Zkoušej mě popichovat těmi svými neškodnými nácviky a poznáš sílu temné hvězdy. Nedělá mi nijaký problém tě usmažit, pošetilče.“

„Temná hvězda? Nikdo nedokáže povolávat Omu. Na obloze se neukázala už dva tisíce let.“

„Tak to už má na čase, není-liž pravda?“

„Proč jste tady?“

„Nejsi jediný, kdo dokáže vidět věci, chlapče. Jestli se tvoji učitelé dozvědí o tvé vlezlosti, může to s tebou špatně dopadnout.“

„Rád bych se stal sanisim,“ řekl Roh. „Tady nás neučí bojovat tak, jako bojujete vy. Para bude zanedlouho na sestupu. Ztratím veškerou výhodu, jestli nebudu umět bojovat. Skutečně bojovat.“

„Výhodu nad čím? Nad bloumajícími stromy a džbánkovými kytkami?“

„Potřebuju změnit svůj osud,“ řekl Roh.

Sanisi zamumlala cosi v saiduanštině o pošetilých klucích a návnadě pro vlky. „Tvůj osud?“ řekla. „Ten není těžké odhadnout. Ale já tu nejsem kvůli tobě.“

„Kvůli komu tu jste?“

„Kvůli Kaj.“

„Ale *já* můžu jít s vámi! Berete novice nebo...“

„Tvoje tlachy mě unavují.“

„Já jen...“

Sanisi se napůl odvrátila, pak to znovu zvážila. „Ty jsi ten kluk, který byl s tou služebnickou holkou,“ řekla.

„Kým?“

„Tou zmrzačenou holkou.“

„Lilí?“

„Zajímalo by mě,“ řekla sanisi, „co pohledný paradžista s hořečnatou touhou po smrti má společného s nudně vypadající zmrzačenou holkou?“

„Máte zvláštní způsob nahlížení na lidi,“ řekl Roh. „Nevím, proč by mělo záležet na tom, jak obyčejně člověk vypadá. Je hodně chytrá.“

„Řekla bych, že když netoužíš nějakou věc vlastnit,“ řekla sanisi, „její krása pak není tak důležitá.“

„Naučíte mě bojovat?“ zeptal se Roh.

Někdo zaklepal na dveře. „Můžu vstoupit?“ Hlas Dasaje, který promlouval dokonalou saiduanštinou.

Roh si povzdechl. To bude určitě aspoň roční čištění usazenin z odpadů.

„Vstupte,“ řekla sanisi.

Roh odstoupil od dveří a Dasaj vešel dovnitř. Dlouho si jeden druhého prohlíželi, pak Roh sklonil pohled ke svým nohám.

„Hluboce se omlouvám za toto nevhodné chování našich mladých studentů,“ řekl Dasaj, tentokrát v dhajštině. „Jsme tu dost izolovaní. Naneštěstí to znamená, že se naše omladina často nesetkává s cizími návštěvníky. Jestli tento chlapec způsobil nějakou nepříjemnost...“

„Nepříjemnost se stala,“ řekla sanisi, „ale může být zmírněna.“

Doposud jsem byla instruována, abych se vykoukala ve velké podzemní komnatě, dostala jsem květinový oděv, který páchne po shnilé rostlinné hmotě, a byla po mně hozena rýže. Přesto účel mé návštěvy zatím nebyl splněn. Pochopila jsem, že se k vám donesla slova o mém příchodu od mého Patrona. Neměla bych tedy být neočekávána.“

„Stávající Kaj je nyní připravena se s vámi setkat,“ řekl Dasaj. „Omlouvám se za to zdržení. Ora Chali čeká venku, aby vás k ní mohl zavést.“

Dasaj pokynul sanisi, aby vykročila do chodby. Roh uviděl svého vlastního bratra, Chaliho Finahina Badu, jak tam stojí se sepnutýma rukama, jeho příliš dlouhé vlasy mu padaly do očí. Většina lidí netušila, že Chali a Roh jsou bratři – měli společnou rodinu o dvou matkách a třech otcích, ale nebyli pokrevně spřízněni.

Chaliho oči se rozšířily, když uviděl Roha, ale nic neřekl. Roh věděl, že si o tom vyslechne později. Chali vždycky připomínal Rohovi, jak tohle a tamto, co Roh udělal, ohrozilo Chaliho šance na to stát se jednoho dne starším Orou chrámu Tiry.

„Oro Chali, doprovodte našeho hosta nahoru, prosím,“ řekl Dasaj. „Já se za chvíli vrátím.“

Roh napůl doufal, že Dasaj bude natolik zaměstnán sanisi, že prostě pošle Roha dolů.

Chali a sanisi se vydali chodbou. Roh čekal.

A čekal.

„Jste našťvaný,“ řekl Roh.

„Zuřím,“ řekl Dasaj. „Odehrává se tu hra, které vůbec nerozumíš. Mohl bys být exkomunikován.“

„Exkomunikován? Jenom jsme si povídali. Jen *povídali!*“

Dasaj ztišil svůj hlas. „Je to saiduanský zabiják. Zabil víc lidí vlastníma rukama, než kolik jich obývá tento chrám.“

Roh chtěl opravit Dasaje ohledně genderu sanisi, ale pak si to rozmyslel. Dasaj stále užíval mužský asertivní rod, zatímco Roh se nyní domníval, že ženský asertivní je vhodnější.

„Jedno špatné slovo od toho muže,“ řekl Dasaj, „a saiduanský Patron pošle do Dhaje tisíc mužů, jako je on. Zabijí nás do po-

sledního člověka. *Do posledního*. Chtěli nás sprovodit ze světa už před dvěma tisíciletími. A téměř se jim to povedlo. Nemysli si, že nebudou hledat důvody, jak sem přijít a dokončit to.“ Dasaj udeřil do podlahy mezi Rohovým a nohama svou holí. „A to všechno proto, že se jeden ješitný hoch nedokázal smířit se svým osudem.“

„Jsem určen k větším věcem,“ řekl Roh. „Každý to vidí.“

Dasaj se zašklebil. Rohovi se přičilo, co viděl – zklamání, hněv, znechucení. Roh věděl, že by měl být jako každý jiný Dhajec, jako Lilie, jen dělat, co se mu řekne, zplodit děti pro hojnost Dhaje, pěstovat plodiny na týchž místech, odrážet útoky pořád těch stejných jedovatých rostlin na polích, užívat Paru jen k budování, k bránění, k pěstování. Ale k pěstování pro co?

„To pro mě není dost,“ řekl Roh.

„Pak možná tento chrám není místem pro tebe.“

„Ne, ne!“ řekl Roh, protože vyhnanství bylo horší. Vyhnanství znamenalo Dorinah, stát se otrokem, nebo to znamenalo lesy, nechat se sníst nějakým oslepujícím stromem. A pak se zasmál, protože možná takto přesně se to mělo odehrát – jeho exkomunikují a on se připojí k nějakým lesním vyhnancům, které naučí farmařit. A zemře jako farmář.

„Vyspi se, Rohinmeji,“ řekl Dasaj. „Řekni Oře Almeysii, že tě omlouvám za tvou nedochvilnost. Jen se... vyspi. O trestu si promluvíme zítra.“

Roh si otřel obličej a rozběhl se po schodišti pro služebnictvo. Rizika, která na sebe vzal, byla skutečná, to dobře věděl. Ale riziko, že bude vyhnán, stále bledlo před rizikem, že promarní svůj život. Snažil se a snažil, a nikdy se nic nezměnilo. Jeho rodiče byli unaveni jeho neustálými otázkami a nekonečnou energií. Byla to pro ně téměř úleva, když Orové, kteří přišli mezi klan Garika, otestovali jeho citlivost na satelity a zjistili, že se dokáže napojit na Paru.

Ale až bude Para na sestupu? Stane se znovu nechtěným břemenem.

Roh si sedl na schody. Potřeboval vymyslet, jak z toho ven, i když to nebyla jeho silná stránka. To Lilie byla dobrá na strategie a řešení problémů.

Ohnivě mušky v lucernách vrhaly mihotavé světlo do temného

schodiště. Zespoda zaslechl hlasy, mumlavá slova, jejichž význam nedokázal zcela rozeznat.

Roh se naklonil za ohyb chodby, aby uviděl, kdo jde nahoru.

Byla to Almeysia. Znovu. Mluvila nahlas na schodišti pro služebnictvo. Znovu.

Ale tentokrát nebyla sama.

Almeysia vyšla po schodech spolu s ženou v kápi. Roh tu postavu znal. Byla to Yisaoh Alais Garika, dcera klanového vůdce klanu Garika. Roh ji viděl natolik často, že poznal její kypré tvary a silnou čelist, i když se její tvář schovávala v matném osvětlení.

Roh se postavil. Očekával, že ho Almeysia vyplísní. Ale když ho uviděla, nestalo se tak. Výraz, který ji přešel po tváři, nebyl podobný žádnému, který kdy na nějaké Oře spatřil – provinění smíchané s hrozným strachem. Yisaoh sklonila hlavu k zemi a svou tvář utopila ve stínech.

Almeysia si olízla rty: „Rohinmeji. Tady bys neměl být.“ Nacházely se tři schody pod ním.

„Yisaoh,“ řekl Rohinmej, „nevěděl jsem, že jsi tady v chrámu.“

Yisaoh zvedla hlavu. Byla to vysoká, hezká žena se svázanými vlasy tmavých vlasů směřujícími od obličeje, a širokým, mírně orlím nosem, za což mohlo jeho zlomení před mnoha lety, v době kdy byla Para naposled v ascendentu. Roh si na to vzpomínal, protože kdyby to bylo jindy, nějaký tiradžista nebo sinadžista mohl kost opravit, než se zhojila špatně. Ale její tvář vypadala víc propadle, vyzábější, než si pamatoval, a takto zblízka si povšiml, že kyprost její postavy je způsobena jejím tlustým pláštěm.

„Och, dítě,“ řekla Almeysia. „Vždycky jsi toho viděl až příliš.“

Yisaoh vystoupila v stísněném prostoru o jeden schod výš. Roh se natočil, aby jí udělal místo. Ta ho ale chytila za ruku.

Byl tak vyděšený, že úplně ztuhl. Saiduané byli obávaní lidi, ale nikoliv tak Dhajci. Ne jeho vlastní klanová příbuzná. Proč by se ho dotýkala bez svolení?

Břichem se mu rozhořela bolest. Přišlo to tak rychle a nečekaně, že zalapal do dechu. Nohy mu vypověděly službu. Yisaoh ho chytila do náručí. Viděl, jak vytáhla čepel z jeho břicha. Spatřil vlhkou krev.

Svou krev.

Roh se chytil její ruky a po prstech si rozetřel krev. Čepel se snesla znovu. Uviděl krvavou skvrnu, která mu vykvétala na tunice a zástěře. Učinil vlašný pokus stisknout si zranění, aby zabránil krvácení. Ruka Yisaoh se ale snesla znovu. Bolest mu zastřela smysly.

Almeysia nad ním poklekla. Svou šlachovitou rukou mu zavřela oči.

„Neřekla jsi mi, že tu jsou novici, kteří dokážou prohlédnout zastírající odkazy,“ zamumlala Yisaoh.

„Neuvědomila jsem si to,“ řekla Almeysia. „Při dechu Omy, nevěděla jsem to.“

Roh spatřil sám sebe, jak stojí v jablečném sadu a drží ruku malého dítěte.

„Už dorazili,“ řeklo dítě.

Chrám Omy vyrůstal ze spletitého skalnatého výběžku na hrotu hornatého poloostrova nazvaném Ohnivý trn. Plachtili nad výběžkem; Ahkio vykoul z vnitřku vypouklé kukly, která svou drahou kopírovala obrovský živý Linkový systém, jenž spojoval chrámy a klany. Vegetace na poloostrově byla pálena dvakrát do roka, takže jedině, co Ahkio viděl, byly jantarové konce nově zasazených stébel trávy hledajících potravu. Připomnělo mu to osonská pole. Ubíhali podélně k poloostrovu. Ahkio měl výhled na vytesaný kamenný most, který spojoval výběžek chrámu s protilehlou, rozsáhlejší plochou země. Jak společně s Nasakou uháněli uvnitř lesknoucí se modré kukly, zaslechl hromové burácení řeky pod nimi, která pokračovala ve svém údělu odkrajoval výběžek od sousední země.

Průsvitná síťovina, která obepínala zahrady chrámu, se táhla od mostu po celé ploše kolem výběžku. Síťovina zachytávala spoustu malého hmyzu. Uvězněné ohnivé mušky a blyštiví noční dráčci se úporně snažili dostat se z jeho sevření, přičemž osvětlovali síť tisícovkou mihotavých světýlek. Chrám samotný byl dobře osvětlený, vzhledem k dané noční době. Ahkio uviděl proslavené blikotavé světlo luceren s ohnivými muškami, které byly umístěny uvnitř křišťálových lustrů. Obří kupole chrámu vydávala měkký, uklidňující svit; byl to takový maják pro unavené pocestné. Všechno kolem chrámu Omy bylo jako sen. Ahkio nevyrůstal v Dhaji, a když se do něj vrátil jako kluk a spatřil živé chrámy a mohutné gonsovníky a drobné karmínové pavouky, kteří hlídkovali

v síťovinách, uvěřil, že možné je všechno. Díky tomu chtěl zpřetrhat všechny rodinné vazby, nalodit se v přístavu na náhodnou loď a zamířit do neznámých míst. Jaký asi byl zbytek světa, když domov vypadal takto? Jaké divy ležely vně velkých bran přístavu?

„Přiraz tady,“ řekla Nasaka. Ahkio se obepjal pažemi, zatímco vypouklá kukla Linky vjela do otevřených útrob Linkové komnaty v chrámu Omy.

V komnatě už na ně čekali čtyři Orové. Ve tvářích se jim zračily protáhlé, bolestné výrazy, jako by Kirana byla už mrtvá.

Starší Ora Gaiso, zavalitá žena, která dohlížela na správu chrámu Ory, mávla neurčitě rukou, když dorazili. Jejich kukla okamžitě praskla.

Ahkio si zakryl hlavu.

„Bylo to nutné?“ zeptala se Nasaka, zatímco se roztrhané kousky kukly rozpouštěly a odtékaly do prohlubně ve středu podlahy.

„Máme další novinky,“ řekla Gaiso. Byla to rozložitá, impozantní žena s pruhem bílých vlasů v černé kšticí.

Ahkio dále rozpoznal Elaiko, mladou asistentku Nasaky, a Dasaje, prastarého Oru, který učil Ahkia historii a teorii vlády, než odešel z chrámu. Byl to právě tento Ora, který Ahkiovi vypověděl příběh o Saiduanech, kteří přicházeli, aby si odnášeli špatné studenty. Dasaj rozpřáhl ruce v pozdravu. Měl nepříjemný obličej, podlouhlý a úzký, a kdykoliv nemusel mluvit, neustále špulil rty. Žil už více než jedno století, a přestože Dhajové byli známí tím, že žili do sto padesáti nebo i více let, jen málo z nich si dokázalo udržet rozum a životní elán tak zdatně jako Dasaj.

„Kaj si tě žádá,“ řekl Dasaj. Měl mírný saiduanský přízvuk. Mnoho let v oné zemi studoval, přestože o tom moc nemluvil.

Ahkio si založil ruce.

„Takže ty takhle, hm?“ řekl Dasaj.

„Je tu ještě jedna věc,“ řekla Gaiso a vstoupila se svým mohutným tělem mezi ně. „Pokoušela jsem se vám poslat zprávu, než jste nastoupili na Linku. Máme tu saiduanského sanisiho. Chce vidět Kaj. To nemůžeme dovolit. Ne v jejím stavu.“

„Kde je Ora Almeysia?“ zeptala se Nasaka. „Okamžitě svolává vám radu starších Or.“

„Je s Orou Masurou,“ řekla Gaiko, „snaží se ji trochu zkulturnit.“

„To Ora Masura už zase nasává?“ zeptala se Nasaka.

„Jako topící se tordinský kněz,“ řekla Gaiko.

„Půjdeš nahoru se mnou, Li Kaji?“ zeptal se Dasaj. „Tvoje sestra si tě vyžádala a já si nejsem jistý, jestli můžeme ještě otálet.“

Dasaj ho zavedl do chodby. Nasaka zůstala na místě, aby si promluvila s ostatními.

„Nasaka mi nechce říct, co Kiraně je,“ řekl Ahkio.

„Protože to nikdo neví,“ řekl Dasaj.

„Jak je možné, že se neví, co se děje s Kaj? Otrávil ji někdo?“

„Navštívilo ji osm léčitelů a čtyři tiradžisti. Nikdo nedokáže tu nemoc pojmenovat.“

„Pak to udělal někdo jí blízký.“

„Neuchylujme se ke spekulacím.“

„Nasaka si myslí, že jsem v nebezpečí, jestli zůstanu v Osonu. Myslí si, že kdokoliv to Kiraně provedl, usiluje o její post.“

„Vážně bys měl používat titul, když mluvíš o Oře Nasace. Je to uctivé.“

„Jsem si toho vědom,“ řekl Ahkio. Nasaku nenazval „Orou“ už téměř celé desetiletí.

Chodbu lemovaly papírové lucerny. Chrám Omy, stejně jako chrám Pary, Tiry a Siny v mnoha pevnostech Saiduanu, byl živou věcí, dřímajícím tvorem vytvořeným v jakési vzdálené době. Stěny byly hladké a nesly nazelenalý odstín. Když by se někdo pokusil kopat dost hluboko do kůže takové stavby, začala by z ní vytékat slizovitá a lepkavá jantarová míza. Jestli to byla rostlina nebo zvíře, nebo jakási kombinace obojího, to nikdo nevěděl. Ale sinadžisti říkají, že pevnosti mají duši, životní energii, která dokáže zacelovat rány či rozpouštět maso.

Linková komnata se nacházela v jedenáctém poschodí chrámu. Ahkio očekával, že zamíří do schůzovní komnaty a Kiraniných pokojů ve dvanáctém poschodí, ale namísto toho ho Dasaj vzal o dvě patra níž do cvičebních komnat noviců a studoven Or. Prošli otevřenými klenutými prostory, kde nezkušení paradžisti trénovali přemísťování předmětů: pomocí vzdušných polštářků

stavěli malé věže z kamene a kvádrů nebo vytvářeli ve džberech s vodou malé víry a gejzíry. Ahkio nedokázal povolávat jejich hvězdu, takže neviděl modrý dech, který ovládali, jen výsledky jejich snahy. Novicové sotva zvedli pohledy od své práce, když kolem nich Ahkio s Dasajem procházeli.

Dasaj jej dovedl na konec chodby, sešli po krátkém schodišti dolů a pak se vydali další chodbou. Ahkio nikdy předtím tuto část chrámu nenavštívil.

„Proč jste ji přemístili?“ zeptal se Ahkio.

Dasaj zvedl ruku k širokým dveřím z ambrožového dřeva. Ahkio spatřil, že jsou vykládané trnovým vínem, stejným, které tvořilo trnité ploty, jež chránily dobytek v klanech.

„Měli jsme o ni strach,“ řekl Dasaj.

„Jestli se domníváte, že jí hrozí nebezpečí od někoho *uvnitř* chrámu, proč jste přivedli mě?“

„Li Kaji, kdybych měl možnost se vrátit a říct své rodině sbohem, než zemřela, pak bych po takové šanci skočil. Tohle je tvoje šance. Nezahod' ji.“

„Bojím se, Oro Dasaji.“

„Všichni se bojíme, dítě,“ řekl Dasaj. „Co nás odlišuje, je, jak se svým strachem naložíme. Dej své sestře sbohem.“

Dasaj tiše vyslal modlitbu k Sině a otevřel dveře.

Uvnitř byla zatažená okna. Temnota byla naprostá.

Dasaj vzal z výklenku lucernu a zatřesením v ní probudil ohnivě mušky. Mihotavé světlo vrhlo dlouhé stíny a osvětlilo vyvýšenou postel obestřenou lepkavou síťovinou. Ahkio slyšel, že v temnotě dýchá ještě někdo jiný – a dech to byl zavodněný a přerývaný.

Ahkio se přiblížil k neznámé posteli a posadil se na židličku vedle. Dasaj světlo sklonil blíže. Ahkio si lucernu vzal.

Kiranin obličej byl vychrtlou maskou s hlubokými kruhy pod očnicemi. Měla výraz své matky: protáhlý, obyčejný obličej, vysoké čelo, sešíkmený nos, silnou, hranatou čelist. Černé vlasy byly jemné a zacuchané, připlácnuté k jejímu vlhkému zátylku. Neučesané vlnky se jí lepily k hlavě. Hubenýma rukama připomínajícíma pařáty svírala příkrývky.

V Dhaji panovalo vrcholné léto a Ahkiovi byla zima.

„Ahkio,“ řekla. Vyzáblé ruce se po něm natáhly. Chytil její prsty. Víčka se jí zatřepotala. „Vyžádala jsem si tě... před týdný. Něco se blíží.“

„Setkáš se s tím,“ řekl Ahkio. Před týdný? Vrhл pohled na Dasaje.

„Nikdy jsem nebyla Kaj,“ řekla. „Všechno hoří.“

Ahkio promnul její teplé prsty. „To už bylo dávno,“ řekl.

„Ať jdou ostatní pryč,“ řekla Kirana. „Pryč!“

„Oro Dasaji,“ řekl Ahkio.

Dasaj se zvedl z okraje postele, jeho tvář se koupala ve stínech. „Zavolej, kdyby něco,“ řekl.

Poté, co Dasaj zavřel dveře, Kirana pobídla Ahkia, aby se naklonil blíž. Zevnitř páchla hnilobou. Ahkio v ní spatřil svého otce, svou matku a mrtvé sestry, které jeho matka pohřbila ještě dřív, než dostaly jména.

„Neodcházej,“ řekla. Odhrnul jí mokré vlasy z tváře. Kůže jí úplně žhnula. Tolik se podobala matce... „Slíbila jsi mi,“ řekl. „Slíbila jsi mi, že neumřeš, jako umřeli oni.“

Více než rok od onoho dne v dorinažském táboře otroků, kdy byl svědkem toho, jak jeho otci oddělili hlavu od těla a matku upálili, očekával, že Kirana umře také. Jeho sny se natolik zhoršily, že jej pronásledovaly i přes den. Ory, hlavně Nasaka, se domnívaly, že se zbláznil. To Kirana ho přivedla zpátky z osidel šílenství, Kirana a její slib.

„Řekla jsi...“

„Nedokážu řídit budoucnost, Ahkio,“ řekla. „Tu máš teď ve svých rukách ty. Neměla jsem tě vytahovat z těch plamenů, já vím. Jiná žena by si radši zvolila matku, není to tak? Ale já si vybrala tebe, bratře. Tys byl určen...“ Rozkašlala se v silném, trhavém záchvatu, který třásl celým jejím tělem. U úst se jí objevila krev, která potřísnila příkrývky. „Bylo to všechno...“ zalapala po dechu. „Všechno špatně, takhle situace. Ale já to napravila.“

„Nemluv, Kiro,“ řekl jemně.

„Ale měl bys vědět... o Yisaoh.“ Zadívala se vzhůru na dlouhé řádky poezie, které se táhly po stropě. Ahkio se je pokoušel

přečíst, ale světlo bylo příliš slabé. Místo toho vyslal modlitbu k Sině.

Ahkio se pokusil uvolnit ruku z jejího sevření. „Přinesu ti čaj. Chceš...“

Stiskla mu prsty. „Už je moc pozdě.“ Vykašlala krev na jejich spojené ruce a promluvila skrze zakrvácené rty. „Dhajský mír...“ Její prsty jednou sevřely ty jeho.

Vyloudila zvláštní, zadušené zakašlání, téměř povzdech.

„Ne,“ řekl.

Kiraniny oči ztratily pevný bod. Její prsty mu v ruce zplihly.

Ahkio se naklonil nad jejím tělem. Mušky v lucerně začaly tmavnout, jak se postupně usazovaly. Kiraniny prsty mu chladly v sevření. Pomodlil se k Sině, aby si vzala její duši, a Omě, aby ho oblažila moudrostí, když teď zůstal bez ní.

Seděl v tichosti vedle své mrtvé sestry. Svět spočíval v nečinnosti. Vzduch se ani nepohnul. Nic se nezměnilo, až na to, že byl nyní sám, protože někdo zavraždil jeho sestru.

Neplakal. Pro své rodiče tehdy plakal celý rok. Nic to nezměnilo. Věděl, co musí udělat.

Když se otevřely dveře, Ahkio zvedl hlavu. Krk a ramena měl ztuhlé.

Nasaka vstoupila klenutým vchodem s pevným výrazem ve tváři. „Musíme se nyní setkat se sanisiem. Rada Or je připravena.“

„Kirana,“ řekl Ahkio.

„Zemřela?“

Ahkio zíral na povislou tvář Kirany, na stále otevřené, ale prázdné oči. Pomyslel na Meynu. Při Omě, jak toužil po tom jít domů k Meyně a Rhinovi a Hadaohovi a Mey-Mey. Ale ti se už neměli stát jeho rodinou, nebo ano? To byl důvod, proč s ním nikdy nevstoupili do manželského svazku. Věděli, že tento den přijde. Někdo zabije Kaj a Ahkio převezme její místo. Doufali tehdy, že jim to zajistí jeho přízeň?

„Máme k Dhaji povinnosti,“ řekla Nasaka, když následovala jeho pohled. „Musíme tě obléknout do něčeho, co bude odpovídat tvému... titulu.“

„To je ti podobné,“ řekl Ahkio. Zlomil se mu hlas. „Budeš

přihlížet smrti další Kaj, stejně jako jsi přihlížela smrti mé matky. Taháš za všechny nitky.“

„Ne,“ řekla Nasaka. „Nepřihlížím tomu, jak Kaj umírají. Po-
volávám tiradžisty, aby je zachránili. Používám svůj meč, abych
je bránila. Ale nehledě na to i tak někdy zemřou. Ale já vždycky
konám. To ty jsi ten, kdo vyčkává na svou příležitost, čekáš na
někoho jiného, až určí tvůj osud. Tak se seber, Ahkio. Já netahám
za nitky. Jen tlačím na lidi, kteří jsou k těm nitkám přivázáni.“

„Já zjistím, kdo ji zabil, Nasako, i kdybych měl spálit tenhle
chrám na popel.“

„Svůj oheň dávkuj postupně,“ řekla Nasaka. „Ten sanisi nahoře
tě chce vidět.“

Ahkio se postavil.

Lilie seděla na okraji postele v ošetřovně a čekala na nejhorší zprávy. Chrámový ranhojič, Ora Matias, jí přitlačil dva chladné prsty na hrud'. Pozoroval její tvář, zatímco se zhluboka nadechla. V půli výdechu začala kašlat. Kašlala po několik minut, i poté, co jí dal napít se vody.

Nad nimi kupole nad ošetřovnou propouštěla světlo triády měsíců. Ohnivé mušky v lucernách vyplňovaly temnější místa. Měkké organické stěny zde byly vyhlazeny levandulovou omítkou. Lilii chrámová ošetřovna velice uklidňovala. Přestože k ní většina lidí v chrámu byla přívětivá – když si jí tedy všimli – byli to Orové na ošetřovně, kteří jí poskytli úlevu od bolesti a nepohodlí, ať už to bylo od její pokroucené nohy či namáhavého dýchání.

Matias byl nicméně v chrámu nový a ona zde od jeho jmenování nebyla. Byl značně příjemným člověkem – s tlustými, inkoustem potřísněnými prsty a zvykem si neustále uhlazovat obočí.

„Je to velice slabá forma astmatu,“ řekl Matias, „jak jistě už víš. Dívka s plícemi, jako máš ty, by měla být švadlenou nebo písáčkou, ne manuální pracovnící. Já vždycky chtěl být písárem, víš o tom?“

„Tak proč jste se stal ranhojičem?“

„Inu. Talent nesmí přijít nazmar. Tiradžisti musí sloužit Dha-ji. Není to hrozná profese, a navíc to pořád imponuje mým matkám.“

„Já vím, že nevypadám moc silně,“ řekla Lilie. „Ale ráda cvičím. Má noha je na tom nejhůř, když ji nepoužívám.“

„O tom se s tebou nemůžu přít,“ řekl. „Ale buď opatrná. Dáme ti něco na uvolnění těch stažených průdušek. Dostalas už někdy šerovosk?“

„Ora Šotaj mi vždycky dával mahuán.“

„Tak se tedy držíme toho, co doteď fungovalo.“ Přešel k široké stěně lékařských nádob na konci místnosti. „To máš takhle už od rána?“

„Služební vedoucí mě sem poslal, jakmile jsem dokontrolovala postele. Hrozně jsem kašlala, až to obtěžovalo ostatní pomocnice.“

„Oro Matiasi!“

Lilie zaslechla v onom výkřiku strach. Byla na nohou ještě dřív, než ta žena vstoupila dovnitř. Byla to Ohanni, chrámová učitelka tance. Ve svých hubených pažích nesla zplihlou postavu. Tělo bylo bezvládné, jako nějaká panenka. Ale to, z čeho se Lilii sevřel žaludek, byla krev.

Tělo bylo celé zakrvácené. Nasáklé krví. Jedna paže volně visela k zemi. Na koncích prstů se sbíraly kapičky krve, které třísnily podlahu.

Matias stál jak opařený u stěny lékařských nádob, ústa otevřená dokořán.

Ohanni táhla tělo do místnosti. Za ní byli dva novicové. Jejich zástěry byly zrudlé krví.

Až v tuto chvíli si Lilie uvědomila, že tělo patří Rohovi.

Ahkio se naklonil nad stolem v schůzovní komnatě na samotném vrcholku chrámu Omy. Sledoval, jak se rada schází, a přemítal nad tím, kdo z nich zavraždil jeho sestru, a za jakým účelem. Byl trochu nesvůj, takže si sedl do křesla po pravé straně od místa, kde sedí Kaj, do křesla vyhrazeného pro jejího dědice, ve kterém seděl pouze jednou, v ten den, kdy se navrátili z dorinažských táborů a Nasaka svolala kruh starších Or a chrámovou radu Or – stejné tváře, které viděl nyní.

Gaiso se na něj zamračila z druhého konce místnosti, ale ne-

přerušila konverzaci se svou pomocnicí. Starší Ora Masura z chrámu Tiry na něj zamávala z haly. Masura byla impozantní, vznešená stará žena, a jedna z mnoha milenek jeho matky. Prošla kolem stolu a požádala ho, jestli se může dotknout jeho rukou.

Dal jí svolení jen proto, že v ní nechtěl vzbudit podezření; byl vyčerpaný a rozzlobený, a bál se toho, co by mohl říct. Vzala jeho zjizvené ruce do svých hladkých, chladných dlaní a požehnala mu.

„Je to už celá dekáda, co jsem tě naposled viděla, není-liž pravda?“ řekla. „Kéž by se tak ale stalo za jiných okolností.“

Ve skutečnosti tomu bylo dvanáct let, co seděl s těmito lidmi. Klidně by prožil celý život bez toho, aby zde usedl znovu.

Gaiso propustila svou pomocnici a obrátila se k Ahkiovi. „Kaj už tedy zesnula? To je tím důvodem, proč jsi tady?“

„Zpochybňuješ mé právo tu být?“ řekl Ahkio jemně.

Gaiso vypadala udiveně. „Co jsi to řekl?“

„Moc mě to mrzí, Ahkio. Tohle nikdo nechtěl,“ řekla Masura.

„Já jsem chtěla dvacet dětí,“ řekla Gaiso. „Ale místo toho mě učinili starší Orou chrámu Omy. Ne všichni dostáváme, co si přejeme.“

Masura ze sebe vydala utrápený zvuk. „Nemluv tak, jako by ve tvých životních rozhodnutích nehrála roli pragmatická politika stejně jako u tvého bratrance Tira.“

„Na opilého ptáčka s moc dlouhým všetečným zobáčkem,“ řekla Gaiso, „trávíš až příliš času popichováním koček.“

„Vidím, že spolu podle očekávání všichni dobře vycházíte,“ řekla Nasaka ode dveří.

„Kdo ještě má dorazit?“ zeptal se Ahkio. Chtěl vidět reakce ostatních starších Or na Kiraninu smrt.

„Jen Ora Almeysia,“ řekla Nasaka. „Starší Ora Koralia z chrámu Siny a starší Ora Saraba z Pary stále ještě neposlaly své odpovědi. Ora Dasaj tu samozřejmě bude. Teď sem míří se sanisim.“

„Novicové mají už večerku,“ řekla Gaiso. „Ora Almeysia bude kontrolovat, jestli všichni spí. Začneme bez ní. Nechci nechávat onoho sanisi už déle čekat.“

Nasaka kývla na Ahkia. „Vidím, žeš našel svoje křeslo.“

„Čekal jsem, že mě budeš chtít posadit na jiné.“

„Takhle je to v pořádku,“ řekla Nasaka.

Ahkio letmo pohlédl vedle sebe na křeslo Kaj, místo své sestry. Chtěl si tam sednout jen tak natruc Nasace, ale domníval se, že kdyby se snažit zvednout ze židle, zbytek těla by ho neposlechl.

V chodbě zaslechl kroky.

Vstoupil mladý Ora – Ahkio ho neznal – a učinil rozmáchlé gesto, zatímco sanisi se prosmýkl kolem něj. Hrubost vyslance byla šokující.

„Dovolte mi vám představit Šao Tajgana Masana, sanisijského posla ze Saiduanu.“

Sanisi byl vysoký, vyšší, než Ahkio očekával. Hlavou a rameny se snadno vypínal nad Ahkiem jako nějaký obr. A k tomu všemu se pohyboval jako voda, v nepatrně nahrbeném držení těla, které Ahkia přimělo přemýšlet, zda nebyl zraněn.

„Který z vás je Kaj?“ zeptal se Tajgan.

Ahkio položil ruce na stůl a zvedl se.

Nasaka ho mávnutím zas usadila: „Obávám se, že jste nás zastihl v těžké době.“ Ještě nedošla ke svému křeslu, které bylo na pravé straně od křesla Kaj, vyhrazené náboženským a politickým poradcům Kaj. „Pojďme se posadit...“

„To, co chci říct, je jen pro Kaj,“ řekl Tajgan. „Máme příliš málo času, než abychom tlachali o komplikacích a zdvořilostech a zpátečnických dhajských obyčejích.“

„Omluvte mou nedochvilnost,“ zvolal Dasaj z chodby. Vbelhal se dovnitř, přičemž se těžce opíral o svou hůl. „Děkuji ti, Oro Chali,“ řekl a sanisiho doprovod propustil.

Chali vypadal víc než šťastně, že může odejít, a prosmýkl se kolem Dasaje do chodby.

Tajgan se na ně na oplátku na všechny zadíval. Jeho pohled spočinul na Ahkiovi. „Ty nejsi žádný Ora,“ řekl sanisi. „Jaká je tvá funkce?“

„Já jsem Kajin bratr,“ řekl Ahkio.

„Ach,“ řekl Tajgan. „Kluk. Ano, to vysvětluje mnohé. Ale ty nejsi obdařený, je to tak? Ty nejsi ten, koho jsem hledal. Tohle je všechno, co tu je? Nikdo jiný s příbuzenskými vazbami na Kaj? Nemám čas hrát diplomatické tanečky.“

„Posaďme se,“ řekl Dasaj. Pevně sevřel konec své hole. Ahkio si říkal, kolik zdvořilostních rituálů a uvítacích frází již pošlapali.

Víc než cokoli jiného chtěl, aby měl po boku svou sestru. Měl tu být, když onemocněla. Jestli pro něj chtěla poslat už před týdnů, proč ho o tom nikdo nezpravit? Mohli společně přijít na to, kdo na ni seslal tu nemoc, která si ji vzala.

„To nebude nutné,“ řekl Tajgan. „Oma vychází.“

Ahkio zvedl ruku. „Cože?“

„Nikoliv podle našich hvězdozorů,“ řekla Nasaka.

„Pak jsou tedy špatně informovaní,“ řekl Tajgan. „Oma, stejně jako jakákoli jiná hvězda, je známá tím, že se objevuje znenadála. Člověk nedokáže vždycky vysledovat její dráhu. Nyní vám říkám, že její účinky jsou pocítovány po celé mé zemi. Spolu s Omou přicházejí vetřelci. Tak tomu bylo vždycky. Tentokrát našli způsob, jak projít skrz ještě před tím, než se Oma plně ukázala.“

„Kdo jsou ti vetřelci?“ zeptal se Ahkio. „Co mají co dělat s námi?“

„Naposled, co Oma vyšla,“ řekla Nasaka, „před dvěma tisíci lety, Saiduanové zaútočili na tehdejší Dhaj, když jsme vládli celému kontinentu. Vždycky se najde velmoc, která svrhne jinou během panování Omy na obloze. Vždycky. To nezpochybňuju. Ale tady nevidím žádný důkaz, že Oma vychází, kromě vašich slov.“

„Kdybyste viděli, co jsem viděl já, pochyby by vás přešly,“ řekl Tajgan.

„Šao Tajgane,“ řekl Dasaj, „velice si vás vážíme. Přesto nepoužíváte řeč, kterou jsme uvykli očekávat od Patronových vyslanců. Co tedy můžeme udělat pro vás, sanisiho, ve vašem času útrap?“

Ahkio uviděl čtyři rudě oděné postavy, jak vchází do schůzovní síně. Byly to příslušnice milice s osádkou v pevnosti Kuallina; poznal je podle spon na jejich límcích. Chrám samotný neměl žádnou stálou milici. Musely tedy přijet po Lince po něm a Nasace. *Někdo asi uvažuje hodně rychle. Ale já to nejsem*, pomyslel si Ahkio. *Řekli mi tak málo, kolik si jen mohli dovolit.* Letmo pohlédl na Nasaku a přemítal, jak moc udržovala v temnotě také Kiranu.

Sanisi se usmál na milicionářky. „Myslíte si, že jste v bezpečí?“ řekl Tajgan. „Možná můžete chvíli odolávat, to je pravda, s tím svým bráněným průsmyskem a horami na západě a tou přístavní bránou na severu, ale nakonec vás pozrou i tak. Oma vychází. Tihle lidi vás převálcují.“

„Jakou výpomoc bychom tak mohli nabídnout?“ zeptal se Dasaj. Tajgan zaskřípal zuby. „Učence,“ řekl.

„Ech?“ řekla Gaiso. „Knihovníky?“

„Vaše nejlepší překladatele ze starověké dhajštiny,“ řekl Tajgan. „To je to, co od vás Patron žádá. Může to pomoci zvrátit porážku ve vítězství.“

Nasaka založila ruce. „Máte přece dhajské záznamy, které se datují před poslední ascendenci,“ řekla. „Záznamy, které vám mohou pomoci zjistit, jak tyhle lidi zatlačit zpátky. Ale samozřejmě, všechny jsou ve starověké dhajštině, že ano, a vy jste zabili všechny Dhajce ve vaší říši, kteří tím jazykem uměli číst.“

„Ti vetřelci ničí naše archivy. Zvláštní, ne?“ řekl Tajgan. „Můžou se zaměřit na naše dodávky proviantu, na terorizování běžných občanů. To dělají, ano. Ale archivy jsou na řadě jako první.“

„Tak pošlete ty záznamy sem,“ řekl Ahkio. „My můžeme vy-pátrat...“

„Nemožné,“ řekl Tajgan. „Máme záznamy za posledních dva tisíce let. Víte, kolik pevností jsme vybrakovali, abychom to nasbírali? Nemůžeme riskovat tím, že to naložíme na povoz a pošleme do nějaké bezbranné země.“

„Takže to my musíme podniknout cestu do Saiduanu,“ řekl Dasaj.

„Stalo se to už před dávnou dobou,“ řekl Tajgan. „Všechna ta smrt a zabíjení dhajského lidu. Mluvíte, jako bych to byl já, kdo ty věci dělal. My jsme vás tady nechali na pokoji. Kupovali jsme od vás vaše prostoupené zbraně. To teď nejsme přátelé?“

„Co dostaneme na oplátku?“ zeptala se Nasaka.

Ahkio si pomyslel, že to je trochu troufalé. Přemýšlel, jestli byla natolik troufalá, aby zabila Kiranu... ale za jakým účelem? Promnul si tvář. A teď Oma. Nedokázal si představit, že by Nasaka byla tak nevědomá, jak předstírala. Kirana v předchozích letech

často mluvila o posedlosti Nasaky ohledně východu Omy. Moc Or byla určována těmito vrtošivými hvězdami. Mnozí byli pohl-
ceni studiem o jejich nevyzpytatelných výskytech.

„Na oplátku?“ řekl Tajgan. „Na oplátku budete žít. Nestačí to
snad? Na oplátku se nám možná podaří zatlačit tyhle vetřelce na
saiduanské břehy namísto toho, abychom sledovali, jak se rozlé-
zají po celém světě tak, jako to udělali v minulosti. Když Oma
vychází, svět se bortí. To je psáno v každé svaté knize.“

„Měli bychom mít nějakou smlouvu,“ řekl Ahkio. „Kirana by
to určitě vyžadovala.“

„Papíry,“ řekl Tajgan. „To neznamená nic.“

Nasaka se k němu naklonila. Byla vysoká jako Ahkio, šlacho-
vitá, ale přestože vedle sanisiho vypadala jako trpaslík, stála před
ním jako žena dvakrát vyšší než on. Ahkio ji znovu uviděl v do-
rinažských táborech, kde stínala legionáře zbraní, se kterou ji
předtím viděl akorát tak sekat dřevo.

„Pro nás to něco znamená,“ řekla Nasaka.

„To potrvá týdny,“ řekl Tajgan.

„Tak ať.“

Ahkio zvedl pohled na reprezentaci nebes nad ním a na tem-
nou skvrnu Omy. Oma byla ztělesněním bohů, tak pravila Kniha.
Údajně to neměla být skutečná hvězda. Jeden filozof a astronom
kdysi řekl, že východ Omy je ve skutečnosti jenom zatměním
satelitů, chvilkový okamžik, kdy všechny tři hvězdy zkříží dráhy
na obloze. Dva tisíce let. Kdo vůbec věděl, co to skutečně bylo?

„Tihle vetřelci,“ řekl Ahkio, „odkud přicházejí? Z jakého smě-
ru?“

„Na lodích,“ řekl Tajgan, ale Ahkio spatřil cosi v jeho výrazu,
co ho znepokojilo.

„Z východu tedy?“ zeptal se Ahkio. „Nebo z jihu?“

„Přichází z...“ Tajgan zamumlal cosi v saiduanštině. „Někdy
přicházejí z oblohy.“

Masura promluvila vůbec poprvé, tón jejího hlasu byl nevěřící-
ný. „Z oblohy? Pil jste snad něco, sanisi?“

Ahkio zaslechl, jak někdo utíká po chodbě vedoucí ze síně.
Milicionářky se otočily k modře oděné Oře, která rozrazila dve-

ře, jedna z příslušnic milice zvedla ruku. Ora se zastavila, lapajíc po dechu.

Gaiso se postavila. „Co se děje?“ zeptala se.

„Vražda,“ řekla Ora. Ahkio v ní poznal Nasačinu asistentku Elaiko. Nebyla o moc starší než Ahkio.

Ahkio si všiml, jak Nasaka ztuhla. Dobře si byl vědom zbraně u jejího boku. Ještě ji nevytasila, ale schylovalo se k tomu. Přepadl ho nyní pocit nevyhnutelnosti. Litoval, že utekl z chrámu, když ho sestra potřebovala nejvíc. Nyní zůstal sám uprostřed moře intrikujících Or, vraždy a vycházejících hvězd. Nebyl připraven. Ale i tak zůstal na místě. Jeho sestra ho jednou ve vypjaté chvíli nazvala zbabělcem, a měla pravdu. Přál si tichý, počestný a obyčejný život.

Oma, jak se zdálo, měla jiné plány.

„Všude po schodišti pro služebnictvo je krev,“ řekla Elaiko, „jako by tam někdo rozlil konvici plnou čaje. Teď je ve spížírně.“

„Kdo?“ zeptal se Dasaj. „A nedělejme z komára velblouda.“

„Rohinmej,“ řekla Elaiko. „A nic tu nezveličuju, Oro Dasaji. Roh je mrtvý.“

Lilie se zalykala pláčem. Zaplavil ji adrenalin. Sledovala ošetřovnu jako z velké výšky.

Ohanni položila Rohovo tělo na Liliinu postel. Podél břicha se mu táhla zející rána; pod zakrváceným oblečením a roztrženou kůží viděla vlhká, lesknoucí se střeva. Další trhliny na jeho šatech naznačovaly další zranění. Z jedné vytrvale vytékala krev.

„Oro Matiasi?“ zvolala Ohanni, ale Matias pořád stál u regálů, přemožen šokem.

Lilie svlékla Rohovi zástěru. „Pomozte mi dostat z něj tu tuniku,“ řekla Oře Ohanni. Byla překvapená, jak klidně se cítila. Jeho krev jí umazala její vlastní zjizvená zápěstí a na mysl se jí vedrala hrozná myšlenka z dávných časů – *tolik krve přijde nazmar*.

Ohanni jí pomohla s tunikou. Dýchala zrychleně a tvář se jí orosila malými krůpějemi potu. Lilie přemýšlela, jak dlouho ho Ohanni musela nést. Nebyla to zrovna velká žena.

„Přitlačte tady,“ řekla Lilie. Položila Ohanninu ruku na Rohovo stehno. „Přitlačte pořádně. Až ke kosti.“

Ohanni to udělala. Proud krve z těch nejhorších zranění polevil. Lilie přeložila Rohovu zástěru a sama mu ji přitiskla k té největší ráně. Krev a smrt. Hladový trnitý plot. Vzpomněla si, jak krvácela do mělké misky, aby ochránila vesnici před nebezpečím.

Matias k nim došel a stanul vedle Roha. Uhladil si obočí. „U Omy,“ řekl. „Ta zranění jsou moc vážná. Tira zapadá. Tohle nedokážu spravit.“

Lilie si o něm pomyslela, že je hlupák. Viděla horší věci u pacientů své matky. Zнала hlavní tepny v těle. Naučila se základní anatomii spolu s ostatními v chrámu. Ale zhojit zranění tak rozsáhlá, jako měl Roh, bylo nad její síly.

„Prosím, Matiasi,“ řekla Ohanni. „Musíš to zkusit. Tahle ohavnost... někdo mu to provedl. Není to, jako by spadl z jeviště při nějakém tanečním vystoupení.“

„Mrzí mě to, Oro Ohanni. Umírá.“

Ohanni učinila pohyb, jako by chtěla zvednout ruku z Rohova stehna.

„Ne!“ řekla Lilie. „Jinak vykrvácí.“

„Nemáme žádné tiradžisty, kteří by to dokázali opravit,“ řekla Ohanni. „Ora Almeysia je nejcitlivější, ale nespécializuje se na tělesné záležitosti. Dokážeš mu ulevit od bolesti?“ zeptala se Matiase.

„Už je sotva naživu,“ řekl Matias. Přitlačil ruce na Rohovo zápěstí. „Není už nic, od čeho by byla potřeba ulevit.“

„Zkuste to!“ řekla Lilie. „Copak to ani nezkusíte?“

„Dítě, je mi líto,“ řekla Matias.

Ohanni z něho zvedla ruce.

„Ne,“ řekla Lilie. Vlastníma rukama zatlačila na zranění namís-to ní, silně. „Musíme ucpat tepnu. Zastavit krváčení.“

„Ztratil víc krve, než kolik mu dokážu dát,“ řekl Matias. „I kdybych našel všechna místa poranění...“

„Je to on?“

Nasačin hlas. Kráčela před jakýmsi mladým mužem, pohledným, s jizvami na rukách. Lilie ho nikdy předtím neviděla.

„Mrzí mě to, Oro Nasako,“ řekl Matias. „Ztratil příliš mnoho krve.“

„U dechu Siny,“ zamumlala Nasaka. Došla k Matiasovi. Držela trnovrbový meč. Lilie nikdy neviděla Oru s mečem. „Ten chlapec nesmí umřít, Matiasi.“

„Ale krev...“

„Nezajímá mě krev. *Nesmí umřít*. Omyj si ruce. Jsi ranhojič nebo mydlář?“

Matias se rozběhl ke kamennému umyvadlu ve středu místnosti.

Rohovo dýchání bylo téměř nezachytitelné. Matias měl pravdu. Lilie to věděla, ale stejně usilovně tlačila na ránu, přestože ji bolely ruce a pořád ji pálilo na prsou. Kašlala a kašlala.

Matias odtáhl zástěru z rány. Měl s sebou šlachy, jehlu a úzký nůž.

„Přes všechnu tu krev nevidím. Otřete to,“ řekl Lilii.

Ta vzala bavlněný hadřík, zatímco Matias rozšířil ránu, aby našel prořízlou tepnu. Krev jí odkapávala z hadříku na prsty, po lokti a na podlahu. Lilie si nevšimla příchodu ostatních do místnosti až do doby, než jejich hlasy zesílily a začaly znít rozrušeně.

„Tohle není jeho osud,“ řekl Dasaj, hádaje se s Nasakou. „Zavolejte dalšího chirurga. Je to jedno dítě ze sta, kterému jasnovidci prorokovali mírumilovný osud. Nemůžeme toho chlapce ztratit.“

„Na celém světě neexistuje tiradžista dost silný na to, aby tohle zvrátil,“ řekla Nasaka.

„Tiradžista ne,“ řekl vysoký, temný muž ve dveřích. Byl to sanisi, kterého Lilie spatřila v předsálí, Tajgan.

„Je ztracený, mrzí mě to,“ řekl Matias. Tvář měl zalitou potem. Byl potřísněn krví.

Rohův obličej vypadal povisle.

Liliin strach a hrůza konečně vybublaly z temných koutů, kde je ukrývala. Hrdlo se jí zatáhlo. Rozkašlala se silněji; mysl jí začala odplouvat a zorné pole zmatnělo. Krev jí pokrývala paže až k loktům. S dostatkem krve bylo možné všechno.

Ukázala na sanisiho. „Jsi čaroděj krve?“ řekla. „Čaroděj krve ho dokáže zachránit. Moje matka by ho dokázala zachránit.“

Okolo stojící Ory vypadaly zmateně. Hádala, že ji považují za šílenou. Ale ona znala ten výraz na tváři sanisiho. Přemítání. Poznání.

„Zachraň ho,“ řekla Lilie.

„Má to ale jistou cenu,“ řekl Tajgan.

„Je mrtvý,“ řekl Matias.

„Ne,“ řekla Lilie.

„Ještě mu v srdci zbývá úder nebo dva,“ řekl Tajgan. „Můžu ho zachránit. Ale mám svou cenu.“

„Zaplatím ji,“ řekl Dasaj.

„Neuchylujme se k iracionálním...“ řekla Nasaka.

„Zaplatím vaši cenu,“ řekl Dasaj. „Tento chlapec má důležitý úkol. Obnovte ho.“

„Hádám, že má,“ řekl Tajgan. „Máte jasnovidce. Vy víte, co se blíží, že ano? Ty vaše malé tanečky tam nahoře byly silně nepřesvědčivé.“

Nasaka si s Dasajem vyměnili pohled. „Víme, že naši jasnovidci nespátřejí klidnou budoucnost pro tuhle generaci dětí,“ řekla Nasaka. „Ale tento chlapec má mít klidný osud. Neměl by umřít tímto způsobem.“

Sanisi ukázal na Lilii. „Ty jsi ta cena. Dejte mi ji a můžete si nechat chlapce.“

Všechny pohledy se upřely na Lilii. Ta se odtáhla od Rohova těla, lapajíc po dechu. Sotva mohla dýchat, sotva dokázala myslet. On věděl, co jsou čarodějky krve zač. Nyní věděl také, co je *ona* zač.

„Naši lidé nejsou na prodej,“ odsekla Nasaka. „Nejsme majetek. Zachraňte toho chlapce, protože to je správná věc. Nemusí za to být žádná odměna.“

„Taková je moje cena,“ řekl sanisi. „Chlapce za dívku.“

Lilie zírala na své krvavé ruce. Pak pohlédla na Roha. Vzpomněla si, jak sledovala, když se tělo její matky zhroutilo k zemi. Moc malá, než aby tomu dokázala zabránit. Moc slabá, než aby dokázala udělat vůbec něco.

„To neuděláme,“ řekla Nasaka. „Najdeme jiný způsob.“

„Udělejte to,“ řekla Lilie. „Já půjdu.“

Sanisi udělal rukou rozmáchlé gesto. Tlak v místnosti narostl, jako by se ocitli pod vodou. Rohovo tělo se zachvělo. Záda se mu prohnula. Na jediný bleskový okamžik se Rohovo tělo děsivě vzneslo nad postel. Krev, která byla rozmazaná po celé místnosti, se odloupla z podlahy, z jejich oblečení a z jejich kůže a vystřelila do vzduchu. Na hrozivý okamžik přilnula k Rohovi jako nějaká druhá kůže.

Lilie si přiložila ruce k uším.

Tajgan spustil ruku.

Roh dopadl zpátky na postel. Lilie ucítila spálené maso. Propukla v další záchvat kašle.

Matias se rozběhl k lékárenským regálům a vrátil se odtamtud s pohárkem zkažené páchnoucí vody.

Lilie ho vypila, zatímco se Orové shromáždili kolem postele.

„U Omy,“ řekl Dasaj.

„Ano,“ řekl sanisi. „Člověk nemusí věřit, že je něco pravda, a přesto to může být tak. Oma vychází. Napojoval jsem se na Omu, už když jsem byl dítě, a moje síla roste každým rokem. Hledáte omadžistu? Tady máte důkaz a toho malého rušiče odkazů vám vrátím zpátky. Zcela dotvořeného.“

Rohova pokožka už nebyla poškozená; neměl na sobě ani stopu po zranění kromě svého potřhaného oblečení. Lilie vzala do ruky jeho tuniku. Krev, která ji pokrývala, byla pryč, hladově pozřena silou panující v místnosti.

„Jak jste poznal, že dokáže prohlédnout odkazy?“ zeptala se Nasaka. „Ani jedna Ora z dvaceti zde tohle neví.“

Lilie ležela tiše vedle Roha a dýchalo se jí čím dál snadněji. Nikdo jí nevěnoval žádnou pozornost, jako by byla pouze nějakou umírající rybou.

„Prohlédl ten můj,“ řekl sanisi. Nyní se podíval na Lilii. „A prohlédl i ten tvůj, že ano?“

Lilie cítila chlad. Vzpomněla si na slova Kalindy: „*Příště na ně budeme připravené, je to tak?*“ ale ona nebyla připravená. Ani trochu.

„Ptali jste se mě, kvůli čemu tu skutečně jsem,“ řekl sanisi. „Přišel jsem si pro tu dívku. Ale to ty už víš, že ano, Lilio?“

Zezili Hasaria, císařovna vrchní generálka dorinažské západní legie, kráčela provlhlou chodbou před audienční síní císařovny v mokrých botách a oblečení, které si ani nepamatovala, že by se někdy pralo. Měla na sobě svou kroužkovou zbroj a kovovou suknici svázanou z vlasů dažiánů. Její omlácený meč a dýka jí visely u boku, obě z pevného kovu. Nevěřila prostoupeným zbraním. V podpaží si nesla svou helmu.

To, že byla odvolaná z pobřeží, zatímco její jednotky si válely šunky a opíjely se při čekání na povel k útoku na ostrov Alorjan, ji naplňovalo nervozitou. Císařovna neodvolávala své vrchní generálky z pole jen tak zbůhdarma. Zezili během čekání trouсила kletby a mumlala si staré dhajské nadávky – to pro jistotu, kdyby se náhodou objevil někdo důležitý. Když mluvila dhajštinou, bálo se jí víc lidí. Upomínalo je to na její smíšený původ, zvyky a její zvrácenou příchyllost zabíjet příslušníky vlastního druhu.

Velké dvojité dveře do audienční síně se otevřely a císařovna bělovlasá dažiánská příručí Saofi řekla: „Císařovna lituje, že vás v tuto chvíli nemůže vidět, baroneto Zezili Hasario.“

„Zanechala tedy nějaké rozkazy, ne?“ snažila se Zezili zakrýt své rozčarování. Saofi byla zavalitá, postarší žena, dobře kolem padesáti či šedesáti, která úspěšně přežila dlouhé roky ve službách císařovně. To ji dělalo skoro tak cennou jako Zezili. Zezili málokdy poměřovala svou hodnotu s dažiány – dhajskými otroky – ale Saofi byla očividně smíšeného původu – dhajského i do-

rinažského, tak jako Zezili. A někdy jí ty podobnosti naháněly husí kůže. Matka Saofi prodala. Zezilina matka naopak Zezili osvojila. Jedna matčina volba měla na svědomí celý ten rozdíl.

„Něco připravila, ano,“ řekla Saofi. „Řekla mi už dřív, že možná nebude mít čas na tuto audienci. Tudy, prosím. Předám vám její dopis.“

Saofi vedla Zezili chodbou vystavenou průvanu. Před více než osmnácti sty lety císařovna Dorinahu nechala jejich organické stavby spálit a dala je znovu vystavět z kamene a železa. Znamenalo to, že jejich stavby byly chladnější, méně trvalé a vyžadovaly mnohem větší údržbu než tiradžisty vytvořené stavby rozseté po zemích jejich sousedů. Zezili považovala myšlenku udržovat tuto obrovskou hromadu z kamene za vyčerpávající.

Prošli kolem dvojice dažiánek, které doplňovaly lampy podél chodby. Dívka ne starší než deset let visela na žebříku a co nejvíc se vykláněla nad vedlejší nástěnný svícen. Když dívka uviděla Zezili, oči se jí rozšířily. Upustila karafu s olejem.

Zezili chytila karafu dřív, než se mohla rozsekat na kamenné podlaze. Olej jí vyšplíchl na ruku. Podala karafu zpátky mladé dažiánce. „Vždyť ty bys celé to proklaté místo podpálila.“

Dažiánka začala koktat omluvy. Zezili si všimla, že je Saofi pozoruje. Neměla to vůbec chytat. Napůl ji napadlo, že by ten olej vylila na Saofi a zapálila ji, jen tak, ale věděla, že pak by nedostala své rozkazy.

Takže se Zezili spokojila s tím, že podala karafu starší dažiánce přidržující žebřík, která neztratila svou hlavu tváří v tvář vrchní generálce. Pak Zezili vyrazila a nechala Saofi za sebou.

„Nemám celý den, služebná,“ řekla Zezili.

Saofi si pospíšila, aby ji dohnala. Měla kratší krok. Když dorazily do Saofiny kanceláře, Saofi vybrala klíč mezi různými užitečnými sekretářskými pomůckami, které jí visely z řetězu její klíčenky. Otevřela dveře a ze stolu sebrala malý fialový dopis.

Zezili ho převzala a rozlomila královskou pečeti: oko Rhey vyražené do masité hrudky mízy z gonsovníku.

Moje nejdraší Zezili,

stáhni svou legii z pobřeží. Spojíš se s novými zahraničními přáteli kvůli unitrostátní misi. Setkají se s tebou ve tvém sídle během několika dní spolu s tvými rozkazy.

Udělej, co budou žádat, a diskutuj s nimi jen v míře, v jaké bys diskutovala se mnou.

S vřelými pozdravy,

Císařovna Casanlyn –

Zezili očima projela všechny čestné tituly za císařovniným jménem. Zezili nezpochybňovala císařovniný rozkazy, nikdy. To byl také jeden z důvodů, proč si udržovala své místo v čele legie. Ale příliš se jí nelíbila představa, že se sbalí, půjde domů a bude slepě poslouchat nějakého cizince, byť třeba na císařovniný rozkazy. Doufala, že to nejsou Saiduanci nebo Tordiniané. Saiduanci byli arogantní a Tordiniané oplzlí a neotesaní, a to i na její poměry.

„Je tohle skutečný dopis?“ zeptala se Zezili.

Saofi pokrčila rameny. „To byste měla vědět lépe než já.“

„Proč mě nechtěla přijmout osobně? Proč mě zavolala sem a pak mě znovu poslala domů?“

„Nepředstírám, že vidím císařovně do hlavy,“ řekla Saofi. „Jen přijímám její rozkazy, tak jako vy.“

„My dvě si nejsme v ničem podobné,“ řekla Zezili.

„Jak myslíte.“

Zezili si narazila helmu zpátky na hlavu. Uši ji studily. Zmuchlala dopis. Byla to ztráta času, táhnout se celou cestu až do Dao-rianu kvůli tomuhle. Měla by být doma a píchat se svým manželem.

„Šťěstí vám,“ zvolala Saofi, když se Zezili ocitla na chodbě.

Zezili se kousla do rtu, aby potlačila svou kousavou odpověď. Každé slovo se dostane k císařovně. Sešla dolů ke kotcům a poručila mladým psovodkyním, ať jí předvedou jejího psa, velkou černou bestii jménem Dakar, který svým hřbetem sahal do výše Zeziliny hrudi. Měl temné oči a zjizvený čenich, připomínka na

šarvátku, do které ho zatáhla na pobřeží saiduanského ostrova Šorasau. Vždycky upřednostňovala psy před medvědy. Snadněji se dali vycvičit a tolik nepáchli.

Projela velkými branami pevnosti Daorian do města, které přejalo jméno od své pevnosti. Daorian byl postaven na rozvalinách předešlého saiduanského města Diamia. Město samotné bylo mozaikou vládních domů na východě, kupeckých čtvrtí rozdělených podle profesí a chudších chatrčí a stanů podél vody, kde živořili rybáři a obchodníci ze zámoří.

Podél cesty se nad chodníky táhly velké, chmurně zbarvené markýzy. Městem vlastnění dažiáni zde pečovali o lucerny usazené na vysokých sloupech lemujících cestu; dažiáni nesli podobnost se svými dhajskými příbuznými, ale stěží mohli být považováni za Dhajce, když strávili celý svůj život ve vlastnictví císařovny. Ulice byly plné žen a dívek oděných do zářivých tunik a dlouhých kalhot a sukní, vyšíváných plášťů a širokých klobouků. Malí dažiáni šli za svými vlastníky a v rukou nesli nákupní proutěné košíky; mnoho mělo k zádům pomoci dlouhé barevné látky přivázané děti. Většina dažiánů byla snadno rozeznatelná díky ošuntělému šedému oblečení, menším postavám a snědé pokožce. Mnoho jich také bylo ocejchováno symbolem rodiny, která je vlastnila.

Zezili sledovala, jak dažiáni proudí kolem ní, pospíchají za vysokými ženami, jejichž vlasy byly zvlněné nebo opentlené, sepnuté sponami nebo přišité na své místo a ozdobené hřebínky nebo jehlicemi posázenými drahokamy. Zezili se naučila uvázat si tímto způsobem vlasy už před dávnou dobou, ještě než jí její matka vložila do ruky meč.

Projela kolem stánků knihkupců a obchodníků do chrámové čtvrti, kde byly všechny lucerny ovinuty červeným papírem. Otevřené markýzy mužských mardanů lemujících ulice čtvrti byly rudé a chodníky měly cihlové obrubníky. Chrám Rhey stál na konci ulice rudých luceren a jeho věžičky se vypínaly na pozadí šedé oblohy. Ze třech nejvyšších vrcholů kamenných věžiček vlály vlajky Dorinahu s okem Rhey na fialovém pozadí.

„Baroneto Zezili!“ zvolal někdo. „Moje oblíbená nemytá dračice. Jak se daří?“

Zezili se otočila. Přirazil k ní kočár tažený medvědem. Krajkové záclonky se odhrnuly a v okně se zjevila jasná, narůžovělá tvář s očima silně lemovanými linkami uhlínu.

„Tulana Nikoel,“ řekla Zezili. „Hledáš rozptýlení v mardanech?“

„Nic tak zábavného,“ řekla Tulana. Její tmavé vlasy byly na temeni hlavy naaranžovány do kupky do čela padajících vlnek, které byly přišity a spleteny žlutými stuhami. Nebyl to ten nejsložitější účes, jaký Zezili kdy viděla, ale nemělo to k tomu daleko. Císařovny nadané džisty, takzvané Hledačky, měly mezi zabíjením nepřátel, stavěním cest a kopáním jam jen málo práce, takže jen vysedávaly a navzájem si splétaly vlasy. Tulanin malý, neviditelný stín s očima jako trnky jménem Sokaj seděl vedle ní a díval se opačným směrem. Zezili po něm jednou vyjela během jedné mise a on to moc dobře nepřijal. Muži neměli žádný smysl pro humor.

„Netušila jsem, že tě císařovna pustila ven ze svatyně Hledaček bez vodítka,“ řekla Zezili.

„Obdaření je často prokletí,“ řekla Tulana, „ale šéfovat obdařeným může přinášet výhody. Pověz mi, poslala tě sem císařovna, abys tu lidem básnila o vojenském tažení? Mám šest nových paradžist, co jsou hladové po zkušenostech na bojišti.“

„Dobře víš, že to nemůžu prozradit,“ řekla Zezili. „Ale až budu moct, budeš první, kdo se to dozví. Vyřídí ode mě pozdravy Amelii a Voralyn.“ To byly jediné obdařené ženy, které Zezili dokázala vystát, z větší části proto, že s ní často prohrávaly neobyčejné sumy peněz v kartách.

„Budu od tebe pozdravovat jejich peněženky,“ řekla Tulana.

Zezili zamručela a otočila Dakara opačným směrem. Koutkem oka uviděla, jak se Tulanin projasněný výraz zachmuřuje. Zezili předpokládala, že Tulanina snášenlivost vůči Zezili je jen o něco málo vyšší než Zezilina vůči Tulaně. Ale Zezilina legie byla bez obdařených Hledaček pouhým davem žen s naostřenými klacky, když se měly střetnout s obdařenými jednotkami nepřátel. S Tulanou a jejími malými džisty musela Zezili spolupracovat po většinu času.

Dakar ji dovezl až na okraj města, kde sežehlý černý kruh označoval vnější okraj obyvatelné půdy. Zadívala se přes zvlněné kopce porostlé spletitým letnovínem a plazivým smrtobradavičníkem. Většina stromů byla pokácena, ale i tak zde bylo mnoho nebezpečných polovědomých věcí, které se plazily po cestách. Dělníci spálili rostlinný život na šířku sedmi metrů po každé straně, aby se zajistilo, že zde nic nezakoření.

Zezi trávila ono odpoledne jídlem a modlitbami v zájezdním odpočívadle provozovaným majiteli přilehlé farmy na hedvábí. Nebyla natolik hloupá, aby vynechala každodenní modlitby k Rhee a jejím dcerám, přestože se nepovažovala za nijak přehnaně zbožnou.

Její manžel, Anavha, ji často prosil, aby se přestěhovala zpátky do města, kde by se setkával častěji s jemu podobnými a mohl se modlit v řádném chrámu. Ale ona dávala přednost tomu držet ho trochu z dosahu, v bezpečí před nástrahami města. Jak bylo zvykem, Zezi dovolovala svým sestrám využívat Anavhu, dokud nebudou mít své vlastní chovanečky. Pak se přestěhovala na venkov, pryč od lascivních pohledů starších žen a jedovatého vlivu mužů z mardanů.

Ke svému domu dorazila těsně po soumraku. Její sídlo nebylo velké, ale adekvátní jejímu postavení. V oknech planula světla. Mřížované okenice byly rozevřené. Za domem se táhnul jablonový sad a za ním měla Zezi malou vinici, která plodila víno pro celé sídlo. Uviděla houf dažiánů, kteří drželi lucerny s ohnivými muškami a hlídali sad. Vypalování prorůstajících škrtivých vinných úponků a lepkavých trnů vyžadovalo neustálou péči.

Zezi slezla ze psa. Z kruhové brány se vynořila její hospodyně Daolyn, následována dvěma domácími dažiány. Dažiáni se chopili Dakarových otěží.

„Co nového v mém domě?“ zeptala se Zezi Daolyn.

Daolyn byla z větší části dažiánka, drobná a tmavovlasá, ačkoliv její vlasy začaly bělat. Měla vysoké lícní kosti a snědý nádech dažiánů, ale její oči byly dorinažsky šedé a svou podsaditou postavu obalovala do úctyhodného množství tuku. Zezi nikomu jinému ohledně záležitostí domácnosti nevěřila.

Daolyn naklonila hlavu. Noc byla chladná. Měla na sobě zelenou kalhotovou sukni a krátký plášť s vyšíváním zeleným límcem. Na dvou velkých vnějších kapsách měla vyšité oko Rhey.

„Ve vašem domě je vše v naprostém pořádku, baroneto Zezili,“ řekla Daolyn. „Neočekávali jsme vás ještě několik týdnů.“

„Císařovna měla jiné plány,“ řekla Zezili, zatímco vcházely do vnitřního nádvoří. „Jak se má můj manžel?“ Ve středu nádvoří zurčela fontána. Do dvora vedly kruhové dveře ze všech tří hlavních místností domu.

„Přemohla ho melancholie,“ řekla Daolyn.

Zezili vstoupila do společenské místnosti. „Hádám, že bych se měla vykoupat, než si sednu,“ řekla a letmo pohlédla k čalouněným lavičkám a židlím a ke gobelínu lemujícímu podlahu, který rozvinuli tak nedávno, že jeho okraje musely být strategicky přidržovány nábytkem. Daolyn rozvěšovala gobelín, jen když byla Zezili doma; ve spěchu ho rozbalila v momentě, kdy dažiáni na nádvoří vykřikli, že se Zezili blíží po cestě. Ten dotek probudil v Zezili pocit spokojenosti, který mohl být téměř nazván radostí.

„Musíš se ho snažit něčím zaměstnávat,“ řekla Zezili. „Zahálčivé ruce kazí dobré chlapce. Brzy budeme mít návštěvníky. Nachystej dům, ať se před společností nemusíme stydět.“

Poté, co se vykoukala a nechala si vlasy umýt, učesat a ovázat rudými stuhami od nové domácí dažiánky, kterou Daolyn koupila za její nepřítomnosti, se Zezili oblékla do dlouhých červených kalhot a červené košilky vyšíváné u rukávů a podél lemů. Daolyn jí přinesla nový a hezký krátký kabátek z rudého hedvábí, prošíváný u širokých rukávů stříbrem, se třemi propletenými, stříbrem tkanými šňůrkami vepředu a květy v barvě krve vyšívány na límci.

„Dovolíte vašemu manželovi, aby s vámi povečeřel?“ zeptala se Daolyn.

„Ano,“ řekla Zezili. „A přines účetní knihy. Potřebuju si je projít. Tohle nové tažení mě bezpochyby zaměstná na několik měsíců.“

Daolyn naklonila hlavu.

Zezili se vrátila do společenské místnosti, kde dažiáni odtáhli

od zdi malý jídelní stůl, postavili ho do středu místnosti a na zem rozložili polštáře. Zatímco Zezili čekala na svého manžela, dažiáni přinesli polévku z hub a pórku, podávanou studenou a ozdobenou bazalkou.

Ode dveří zaslechla šelest. V širokém klenutém vchodu stál Anavha. Je tomu vážně teprve měsíc, co ho viděla naposled? Měl na sobě bílý pás, který mu stahoval pas těsně nad boky. Byl, jak se žádalo, štíhlý. Zezili byla toho názoru, že muži by měli vyplňovat co nejméně prostoru. Své dlouhé černé vlasy měl přehozené přes ramena, sepnuté na jednom místě bílou stuhou. Tito muži, kterým bylo umožněno žít, byli samozřejmě krásní, mnohem krásnější než mnoho žen, které Zezili znala. Anavha byl hladce oholený, tak jak se jí to líbilo, lehce napudrován dozlato, oči měl nalinkované uhlínem, oči bouřkově šedé, posazené trochu moc od sebe v širokém obličejí, jehož čelisti původně vnímala díky jejich hranatosti jako příliš vulgární. Byl o dlaň nižší než ona; a Zezili ho převažovala o dobrých pětadvacet kilo. Takhle přesně se jí líbil.

Okřála pouhým pohledem na něj. Chtěla Anavhu přitáhnout na stůl a přimáčknout ho svým tělem.

„Ženo,“ řekl Anavha jemně. Poklekl se skloněnou hlavou.

„Vstaň,“ řekla Zezili.

Anavha se postavil. Zezili ho vzala za hubené předloktí a podívala se mu do očí. Odvrátil pohled.

„Pojď, manželi, pojez se mnou.“ Pustila ho.

Posadil se na druhý konec stolu.

„Už víš, jak dlouho bude trvat tvoje opuštěnka?“ zeptal se Anavha.

„Týden. Devět dní. Po nějakou dobu tu ale budeme mít návštěvu. Mám rozsáhlý úkol, na který se musím připravit.“

„Válečné tažení?“

„Nic tak velkolepého. Osobní výpomoc pro císařovnu. Nejsem si jistá, jak dlouho to bude trvat. Nedávala ti Daolyn dost práce ve skleníku?“

„Skoro mě z něj nechtěla pustit ven a bezpochyby je skleník vším, co Daolyn o večerech potřebuje, ale já jsem doufal, že

možná svolíš, když budeš pryč na tak dlouhém válečném tažení, že bys mi mohla dát něco ke čtení, třeba?“

Ze zili musela ukázat nesouhlas ve tváři, protože do toho skočil, ještě než mohla něco namítnout, a rychle ze sebe vysypal: „Jenom denní listoviny z Daorianu. Vím, jaký máš názor na knihy, a Daolyn na to má stejný pohled, ale každopádně, co je špatného na nějakých listovinách? Jenom zprávy z okolí. Minulý týden tu projížděla obchodnice s hedvábím a ona...“

„Lituju, že nemáme žádné děti,“ řekla Ze zili. Poněkud ožehavé téma, v jakékoli společnosti. „Slyšela jsem, že muž, který pomáhá s výchovou dětí, v tom často nalezne jisté naplnění, ale já tu jsem od toho, abych ve jménu Rhey životy brala, ne je přiváděla na svět.“

„Pak bys jí tedy také měla zasvětit i své tělo,“ řekl Anavha. Na Ze zilin vkus trochu moc jedovatě.

V Ze zili se rozdmýchal plamen hněvu. „To by se ti líbilo, že ano?“ řekla. „Mít za manželku bezpohlavní ženu? Ano, určitě by se ti líbilo nacházet potěchu jen ve svém vlastním těle. Protože to je to jediné, co bych ti dovolila. Mým sestrám už k ničemu nejsi. Kdo by se tě pak dotýkal? Nebo by ses spokojil s tajtrlíkováním s dažiánskými zženštilci?“

Všimla si, že Anavha sevřel ruce v pěst, ucítila z něj hněv a všimla si, jak se přetavuje a rozpouští do slz. Rhea mu dovoľovala pouze slzy.

„Nenecháváš mě nikam chodit,“ vykřikl v pláči. „Nikoho nesmím vidět. Tihle dažiáni, ti ani nemluví pořádně dorinažsky.“

Někdy si Ze zili přála, aby mu mohla dovolit pohroužit meč do nějakého dažiána. Byl to nejlepší způsob, který objevila, jak utišit žal.

Postavila se a přidřepla si vedle jeho malé roztřesené postavy a odhrnula mu vlasy z tváře. „Klid, jen se uklidni,“ řekla a přemítala, jakou matkou by byla, kdyby se musela postarat o děti. Udělala by samozřejmě to, co dělaly jiné ženy – předala by je dažiánům a pokračovala ve své práci.

„Uklidni se. Jsem tak hrozná manželka?“ Vzala ho za jeho měkkou, štíhlou ruku, přitáhla si ji ke své hrudi, zajela pod kabátek

a přitiskla si ji na prso. „Řekni mi, že na mě nemáš ani trochu chuť,“ řekla Zezili. „Řekni, že bys radši nešukal nic, než abys mohl šukat mě, a já to zařídím.“

„Jsi hrozná,“ řekl Anavha. „Jsi hrozná.“

„Nejsem hrozná,“ řekla Zezili a postavila se. „Jsem tvoje žena.“

Zatímco se dívala, jak jí pláče u nohou, pomyslela na tváře, které pozorovala ve městě; odpor, pobouření, že nějaká míšenec-ká otrokyně se mohla vyšvihnout na takové místo a vlastnit takového manžela.

Tehdy vzala svého manžela a odvedla ho ke stolu.

Byl jedinou věcí v jejím životě, kterou zcela ovládala. A za to ho milovala.

Navzdory císařovniným instrukcím Zezili zjistila, že je na návštěvníky, kteří se ukázali na jejím zápraží následujícího dne, zcela nepřipravená. Dvě ženy – jedna malá a mírně snědá, s dhajskými rysy, a druhá vyšší, zavalitější, s širokýma šedýma očima a pokožkou odkazující na Dorinah – vkročily na nádvoří v doprovodu Daolyn.

„Já jsem Saj Hofša,“ řekla menší žena. Její přízvuk byl zvláštní.

„To je jméno nebo titul?“ zeptala se Zezili.

„Říkej mi Hofša,“ řekla žena. „Saj je... titul, ano.“ Její vlasy vypadaly, jako by byly oříznuty nějakou břitvou, pak zvlněny a zkrouceny v jakémsi nerozpoznatelném venkovském stylu.

„A ty jsi baroneta Zezili,“ pokračovala Hofša. Její úsměv byl široký a zářivý, ale očividně neupřímný. „Tohle je Monšara.“ Přezíravě mávla k druhé ženě.

Zezili letmo pohlédla k Daolyn, která měla kamenný výraz; co si myslela o jejích hostkách, si Zezili mohla pouze domýšlet.

„Máte dokumenty?“ zeptala se Zezili Hofšy.

Hofša se zasmála. „Dokumenty? Ech, ne, já nejsem nějaký otrok nebo dažián. Přicházím od císařovny. Určitě ti řekla, že mě máš čekat.“

Zezili se zamračila. „Nejste... co jsem čekala.“

„Nikdy nejsem zcela to, co ostatní čekají,“ řekla Hofša. „Ale ty neměj žádné obavy, má drahá. Já ve skutečnosti nebudu ta,